

ВІЧНИЙ

№11 (80)
ЛИСТОПАД
2009

СКАРБ

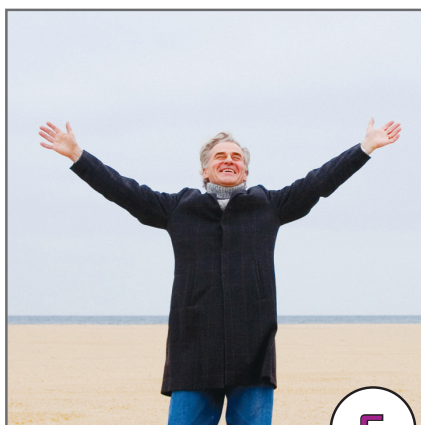
ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

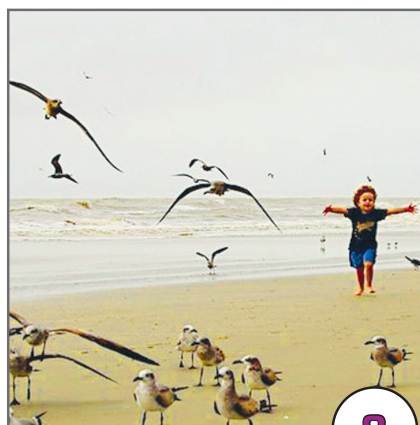
Божья антикризисная
программа

3

Человек более
звезды

5

Приготовься к
встрече Бога твоего

8

Пророк Иона
во чреве кита

10

■ Ігор Корещук

СВЯТА БОЖА ТРІЙЦЯ: ІСУС ХРИСТОС: СИН БОЖИЙ ЧИ БОГ?

Ті, хто відкидає Божественну сутність Христа — наводять наступний аргумент, аби довести свою позицію: мовляв, якщо Христос названий Сином, то це натяк на те, що Він народжений і має початок. Логічно?

Спробую довести вам небезпеку та хибність такої логіки. Коли ми говоримо про Божу сутність: якщо Син означає «народжений», то хіба будь-який батько і отець не був народжений своїм батьком і сам мав початок? Отже, і Сам Отець не є предвічним? Я — Ігор, тато — Ілля, а у нього був свій батько — Микола, в якого теж був тато. Чи не абсурдно таку логіку застосовувати щодо Божественної Трійці? Мабуть, варто прислухатися до поради професора, знавця мови оригіналу, відомого реформатора Мартіна Лютера, який промовив: «Замість того, щоб сперечатися і мудрувати, можливо це чи ні, краще з'ясувати, чи навчає цього Святе Письмо. Якщо це узгоджується з Біблією, то покладись на її авторитет».

Отже, що з приводу Трійці стверджує Святе Письмо, ми з'ясували в попередніх статтях. Але факт наявності триєдиного Божества можна довести і тоді, коли з'ясуємо, що Божий Син та Святий Дух є також Божественними особами. Сьогодні ми торкнемося Божественної особистості Бога-Сина. Наші міркування побудуємо таким чином:

I. Бог Яхве і Христос: один Бог чи два?

II. Божественні атрибути Христа.

III. Прямі Біблійні докази Божественності Христа.

IV. Елен Уайт про Божественність Христа.

V. Присутність Трійці в епохальні моменти історії Землі.

VI. Значення цього питання для практичного християнства.

I. Бог Яхве і Христос: один Бог чи два?

Словом «Бог» можуть у Святому Письмі позначатися і лжебоги та ідоли. Але коли стоїть ім'я «Яхве», що згадується у понад 5,5 тисячах Біблійних текстів, то мова йде однозначно про правдивого Бога. Порівняємо тексти, що стосуються у Старому Заповіті Бога Яхве з текстами, котрі стверджують про Спасителя Христа.

1. Я Суций. Бог явив Мойсеєві Своє ім'я: «І сказав Бог Мойсеєві: Я Той, що є.

І сказав: Отак скажеш Ізраїлевим синам: Суций послав Мене до вас.» Вих.3:14) У єврейському оригіналі ця фраза звучить «ехьєх ашер ехьєх», що означає «Той, Хто був, є і буде» — тобто Вічносуций. У Септуагінті (грецькому перекладі Старого Завіту) фраза «Я є» звучить, як «єго еймі». Через півтори тисячі років Ісус вживає цю ж фразу щодо Себе: «Сказав їм Ісус: Щиру правду, щиру кажу вам: Перш ніж Авраам був, — Я є.» (Іван.8:58) Організація Свідків Єгови у своєму перекладі Біблії, не знаючи ні граматики, ні сили Божої, спотворили цей текст, написавши «Я був». Але якщо би це було правдою, то Ісус би сказав «Его хемен» Тому мова тут йде не стільки про час, як про статус і рівність з Богом, бо два запитання звучало: «Невже ти більший за Авраама?» і «Тобі немає і п'ятидесяти років і Ти бачив Авраама?». Ісус, охоплюючи ці два запитання, промовляє: «Его еймі!» Чи зрозуміли євреї, що Він сказав? Так, бо в Ів. 8:59 написано, що вони схопилися за каміння (вважали Його претендування на Божественність богохульством). Це не одиничний випадок, цю фразу Ісус повторює в Євангеліях щонайменше 11 разів.

2. Пророцтво про ім'я. У Вих. 23:21 є пророцтво, в кінці якого Бог говорить: «Бо ім'я Моє в Ньому». Тому й не дивно, що немає суперечності між Йоїль 3:5 та Дії 4:12. Якщо ж Христос не Бог, то бачимо нездолану суперечність. Євангеліє вторить у Матв. 28:19, що існує одне ім'я в Отця, Сина та Святого Духа. У древніх ім'я означало сутність характеру та природи особи. (Див. Вих.. 34:14)

3. Сорок років Бог Яхве водить Ізраїль по пустелі, а апостол Павло каже: це ж був Христос! (Див. 1 Кор. 10:9 — Чис. 21:5-6)

4. Кому готували дорогу? Готува-

ли дорогу Яхве — Іс. 40:3, а в Новому Завіті стверджується, що цим Яхве є Сам Христос! (Матв. 3:3).

5. Альфа та Омега. Термін «Початок і кінець», «Перший і Останній», «Альфа і Омега» (перша та остання літера грецького алфавіту) мають на увазі, що Бог був, коли ще нічого і нікого не було і коли вже нікого не буде, Він буде залишатися вічносуцим. Чи може бути два перших і два останніх? Якщо Христос — не Бог, то знову нездоланна суперечність? Про Отця і Сина написано — як про початок та кінець: Іс. 44:6 — Об. 1.17-18 і 22.13.

6. Скільки Спасителів — один чи два? В Іс. 43:3,11 Бог категорично заявляє, що немає Спасителя, крім Нього (тільки Яхве). Але в Дії 4:12, Ів. 4:42 — що цим єдиним Спасителем є Христос. Хто може спасти грішника, крім Божественної особи?

7. Випкупитель — один чи два? В Ос. 13:14 Бог Яхве випкупляє, та в Тит 2:13 і Об. 5:9 — Христос — тому Христос і є цим Богом Яхве.

8. Той, хто дасть остаточну відплату. Ми чекаємо на остаточну справедливість лише на суді Бога Яхве (Іс. 40:10). А в останніх рядках Біблії читаємо, що гряде з відплатою Христос (Об. 22:12). Отже, цей Адонай Яхве — Христос.

Не буду стомлювати читача безліччю інших прикладів, що є в таблицях та роздруківках. Всі вони зводяться до одного висновку — старозавітний Бог Яхве та новозавітний Христос мають ідентичні функції та Божественні ролі. Безліч цитат Старого Завіту, що стосуються Бога Яхве (Елохіма), Новий Завіт відносить до особи Христа. Отже, Христос є Богом Яхве.

Далі буде

Я найду Тебя повсюду

Я найду Тебя повсюду:

В ручейках, весной журчащих,
В переливах изумруда,
В колокольчиках звенящих.
Я услышу Тебя в песне,
От которой сердце плачет,
В птичьем пении чудесном,
В ветра шепоте горячем.
Я в грозе Тебя услышу,
В затажных раскатах грома.
Ты повсюду говоришь мне,
Голос Твой такой знакомый.
Я любовь Твою замечу
В чьей-то ласковой улыбке,
В блеске звезд, в желанной встрече,
В своем праве на ошибки.
Я ее увижу в розах,
В материнском теплом взгляде,
В желтых шариках мимозы,
И в огромном водопаде.
Я пойму Твои уроки
И в избытках, и в лишениях,
И в советах, и в намеках,
И в ответственных решениях.
Я ловлю Твое дыханье
В превосходных ароматах,
Вижу я Твое сиянье
В нежно-розовых закатах.
Я найду Тебя в твореньях,
Созданных Твоею кистью:
В облаках, в лучах весенних,
В шелесте кленовых листьев,
В свете дня, в ночной прохладе,
В необъятных гор величьи,
В колоске, в лазурной глади,
В совпадениях и в различьях...
Я тобою восхищаюсь,
Я во всем Твой почерк вижу!
И в одном всегда нуждаюсь -
Чтоб к Тебе быть сердцем ближе.

Татьяна Загний,
г. Кременчуг

Сила щирої молитви

«Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7).

Чому Небо мовчить? Хіба Бог байдужий до людських потреб і страждань? Чи завжди Він буде мовчати? Священне Писання дає відповідь: Бог не буде мовчати і здійснить план, котрий 2500 років тому відкрив пророкові Даниїлові, що жив у часи вавилонського царя Навуходоносора. Цей цар домігся могутності Вавилона, привівши його до вершин слави близько 600 року до н.е.

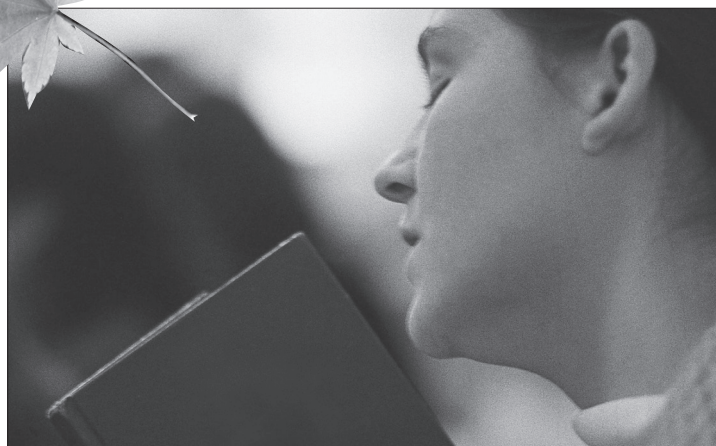
Даниїл, молодий єврей із царського роду, потрапив у вавилонський полон. Юнак був послідовником живого Бога; зберігав йому вірність на кожному кроці й тому був обдарований особливою мудрістю й авторитетом при царському дворі (Дан. 1:20).

У другому розділі біблійної Книги пророка Даниїла ми читаємо, як перед відходом до сну цар міркував про долю своєї держави. У сні Бог звістив йому майбутнє. На жаль, після пробудження цар забув сон геть-чисто. Схвилюваний до глибини душі, він скликав халдейських мудреців, провісників і астрологів, бажаючи згадати сон і одержати його тлумачення. Та це бажання було вище за можливості його радників. Цар розлютився і видав указ, відповідно до якого всі його мудреці повинні були вмерти. Указ стосувався й Даниїла. Коли звістка дійшла до нього, він покликав своїх друзів для об'єднання зусиль у молитві до Бога. Як він, так і його товариші добре знали, що лише Бог може позбавити людину від лиха.

Чи випробував ти на собі надзвичайну силу щирої молитви?

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ГОНІННЯ

Як ні одна інша книга, Біблія витримала люті нападки своїх противників, її не раз намагалися спалити, заборонити, об'явити поза законом — з часів римських імператорів до сьогоднішніх тоталітарних режимів. У кожному столітті людей вбивали лише за те, що вони берегли Біблію. Кожна епоха відзначена прагненням знищити Біблію, та історія доказала, що знищити Біблію неможливо.

Сідней Коллет («Все про Біблію») говорить: «Вольтер, цей відомий французький вільнодумець, що помер у 1778 році, запевняв, що через сто років християнство закінчить своє існування і стане предметом досліджень істориків. Та що відбулося насправді? Предметом вивчення істориків став сам Вольтер, а Біблія розповсюджується по всьому світі, несучи людям Благую вістку».

Засмучений гнітом суворим,
Не раз я собі відкривав
В глаголах предвічного Слова
Джерела, що Бог дарував.
Як дихають їх святі звуки
Любові святим почуттям
І серця тривоги та муки
Як швидко стираються там.
Тут все в життєдайній картині
Описане Духом Святим:
І світ, що існує донині,
І Бог наш, керуючий ним.
І сущого світу причина,
Початок, мета і кінець,
Народження вічного Сина,
І хрест, і терновий вінець.
Як солодко Слово читати,
Сприймати й молитись в тиші,
І плакати, і брати уроки
Для розуму і для душі!

I.C. Нікітін

(Переклад Юрія Терещенка)

НЕЗВАЖАЮЧИ НА КРИТИКУ

Впродовж вісімнадцяти століть безбожники намагалися знищити цю Книгу, але й сьогодні вона непохитна, мов скеля, її популярність зростає, її люблять, цінують і читають в наші дні навіть більше, ніж будь-коли раніше. Усі нападки атеїстів нанесли їй не більше збитків, ніж удар молотка — єгипетській піраміді. Колись один французький монарх намірився утискувати церкву у своїх володіннях, і старий воїн, державний муж, сказав йому: «Ваша величність, Церква Божа — наковальня, об яку розбивався не один молот». Так, молоти безбожників віками наносили удари по цій Книзі, та молоти розбиті, а наковальня така ж міцна. Коли б ця Книга не була Книгою Божою, її давно б уже знищили: імператори і папи, королі і священники, князі і правителі. Усі вони померли, а Книга ця жива.

Жодну книгу так не рубали, не кололи, не розтягували на частини, не чорнили. Яка ще філософська, релігійна чи художня книга, чи то в древності, чи в наш час, зазнавала таких масових нападків, яких зазнала Біблія? До якої іншої книги прискіпувалися з такою озлобленістю і в'їдливістю? Та Біблія була й залишається незмінним Словом Божим.

Божа антикризова програма

■ Ольга Бокова

Наш творець бажає бачити своїх дітей щасливими. Він розуміє, що наслідки гріхопадіння неминуче приводять у наше життя різноманітні кризи, і бажає навчити нас, як подолати ці кризи. У Нього — вирішення всіх проблем людства, що не під силу ніяким політичним і релігійним діячам світу.

Тема кризи — найактуальніша в нашому сьогоденні, тому що жоден із нас не може ізолюватися від суспільства. І багато наших читачів, мабуть, уже на собі відчули наслідки цієї кризи. Отже, варто дізнатися про сутність Божої антикризової програми — крок за кроком.

Крок перший. Він дуже простий: людині потрібно визнати свою потребу саме в допомозі Бога — не людини. Бог розв'яже навіть незначні наші негаразди в перспективі вирішення найбільшої проблеми людства — проблеми знищення смерті й гріха. Це під силу тільки Богові.

Другий крок — познайомитися з Богом, Його волею, планами, а також Його баченням нашої з Ним взаємодії. Зробити це можливо тільки за допомогою Його Слова. Отже, регулярне дослідження Біблії конче потрібне нам. Користуючись нагодою, нагадаємо нашим читачам про можливість вивчати Біблію за допомогою Заочної біблійної школи. Усім охочим безплатно надсилатимуться навчальні матеріали й допоміжна література, лише потрібно повідомити про бажання навчатися в Заочній біблійній школі за адресою: Київ-139, а/с 98. Скористайтесь цією можливістю!

Хочеться докладніше пояснити нашим читачам, чому так важливо досліджувати Святе Письмо. Перша причина, чому я уважно досліджую Святе Письмо, полягає в моїй потребі мати цілковиту впевненість, що Бог вирішить мої проблеми. Нерозумно сліпо поклатися на будь-кого, хто промовляє гарні речі. Краще перевірити надійність претендента — допомогти мені на ділі. До речі, у вас може виникнути ще одне запитання: як вивчен-

ня Біблії допоможе перевірити надійність Божої допомоги?

По-перше, я довіряю Біблії. Тому що досліджено чимало пророцтв, котрі здійснилися в реальному житті. Про це свідчить історія та археологія. По-друге, в Біблії багато Божих обіцянок, що вже перевірені на власному досвіді: це обіцянки відповідати на моє прохання про допомогу, охорону, керівництво, надання мудрості тощо. Бог ще ніколи мене не підвів. По-третє, я перевірила на своєму досвіді дію Божих порад та повчань. Послух Його Закону приносить великі благословення в моєму житті, і наслідок виконання Його порад — це успіх у всіх сферах мого життя.

Друга причина, чому я досліджую Святе Письмо, полягає в тому, що вивчення Божого Слова для мене — велика радість. Щоразу, коли я вивчаю Біблію, Бог говорить до моєї душі, надихає мене наслідувати приклад Його ставлення до людей, наповнює мої думки новими творчими ідеями. А ще відкриває Свої плани щодо нашого щасливого майбутнього. Хіба це не радість?!

І ще одна причина, про яку не згадувалося сьогодні: Христос попереджав, що «постануть лжехристи та лжепророки і будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних». Яким чином зберегти себе від цього обману. Тільки так, як зберіг Себе Ісус під час спокуси диявола. На кожну спокусу Ісус відповідав: «Написано...», цитуючи Святе Письмо. І переміг.

Крок третій. Він є дуже відповідальний і необхідний як для людини, так і для Бога. Це укладання договору з Богом. Мабуть, ви вперше чуєте про таке і вже готові запитати: чи

можливо людині укласти договір з Богом?

Святе Письмо свідчить, що це не тільки можливо, а й Сам Бог є ініціатором укладання такого договору, або Завіту. Ось прочитайте, які слова написав апостол Павло своїм співвітчизникам: «Свідчить нам і Дух Святий, згідно зі сказаним: «Оце Завіт, який Я укладу з ними по тих днях,— говорить Господь,— дам Мої Закони в їхні серця і запишу їх у їхній розум, і більше не згадаю їхніх гріхів та їхнього беззаконня».

Мені здається — це чудова перевага для людини отримати від Бога такі умови Завіту. Але яким чином і коли цей Завіт укладається?

Апостол Петро пише, що обітниця Богові доброго сумління — це водне хрещення (див. 1Петра 3:21). Такий Завіт спасає нас воскресінням із мертвих Ісуса Христа. Ось чому укладений договір має найвірнішу гарантію! Своєю власною Кров'ю, що змиває наші гріхи, та Своім воскресінням із мертвих Ісус Христос гарантує назавжди вирішити проблеми страждуючого людства.

Отже, третій крок антикризової Божої програми — водне хрещення як обіцянка Богові доброго сумління. Коли ж людина повинна укладати Завіт з Богом? Сам Ісус залишив повеління щодо цього запитання: «Отож, ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам». Тож людина має спочатку пізнати вчення Христа, зрозуміти його, прийняти вірою, а потім вже укласти заповіт. Цілком зрозуміло, що це під силу людині свідомого віку, аж ніяк немовляті. Але мені хочеться заспокоїти батьків, які турбують-

ся про безпеку та благополуччя своїх діточок. Ісус Христос, коли жив на Землі, сказав чудові слова, записані у Матв. 19:14: «Облиште дітей і не забороняйте їм приходити до Мене, бо для таких є Царство Небесне». І далі написано: «І поклавши на них руки, Він пішов звідти».

Господь і сьогодні чекає на вас разом із вашими дітьми, аби через покладання рук на діточок благословити їх з любов'ю. Він чекає ваших щирих батьківських молитов, щоб дати вам мудрості у вихованні нащадків у послуш Іого заповідям. І коли вони виростуть, нехай настає та щаслива мить, коли ваші діти матимуть бажання укласти заповіт з Богом. А поки що — ваша черга. Дослідіть Христове вчення у Божому Слові, прийміть Його вірою і не гайте часу — укладіть з Ним завіт через водне хрещення. «Скуштуйте і побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Псал. 34:9). «Та вірний Господь, Який зміцнить вас і збереже від лукавого» (2Сол. 3:3).

І, нарешті, останній, четвертий крок Божої антикризової програми. Але перед тим, як назвати його, хочеться зауважити, що Божа мета — ідеальна гармонія всесвіту і людства, справжня мелодія любові в кожному серці. І Він досягне її! Що Він зробить для цього? Здійснить Свою мрію й обіцянку: вдруге прийде у наш світ, але не новонародженим немовлям, а у великій славі Царя царів, разом з усіма святими ангелами небесними. Це буде найвизначніша подія в історії людства. Тож, перед нами стоїть завдання ретельно підготуватися до Другого приходу Ісуса Христа, адже ця подія не за горами.

Чому жінки плачуть?

«Чому ти плачеш?» — запитав маленький хлопчик маму.
«Тому що я жінка», — сказала вона йому.
«Я не розумію», — відповів він.

Тоді мама просто обійняла його й сказала: «І ніколи не зрозумієш, але це не страшно...»

Через якийсь час хлопчик запитав свого батька:

«Чому мама плаче без будь-якого приводу?»

«Усі жінки плачуть без будь-якої причини», — такою була відповідь батька...

Хлопчик виріс, став чоловіком, але його усе ще цікавило питання, чому жінки плачуть.

Нарешті, він звернувся до Бога з питанням: «Боже, чому жінки так швидко починають плакати?»

БОГ ВІДПОВІВ

«Коли Я створив жінку, Я вирішив, що вона буде особливою.

Я зробив її плечі досить сильними, щоб вона могла носити важкість світу, також зробив її руки досить ніжними, щоб утішити...»

Я наділив її внутрішньою силою, щоб народити дитину й переносити відречення навіть від своїх власних дітей.

Я дав їй твердість, яка допомагає їй, незважаючи на біль і втому, анітрохи не скаржачись, піклуватися про свою родину й друзів навіть у такі хвилини, коли всі вже у відчаї...

Я дав їй чутливість, щоб любити своїх дітей за будь-яких обставин. Навіть коли її дитина дуже ранив її...

Вона по-особливому може

приголубити й заспокоїти дитину, а також придушити страхи й тривоги підлітка...

Я дав їй силу піклуватися про

свого чоловіка, незважаючи на його помилки, і Я створив її з його ребра, щоб вона захищала його серце...

Я наділив її мудрістю, щоб знати про те, що гарний чоловік ніколи не заподіє болю своїй дружині, але іноді буде випробовувати її прагнення й рішення бути поряд із ним, незважаючи ні на що...

Для того щоб пережити всі ці труднощі, Я дав їй сльозу. Вона може скористатися нею завжди, коли їй знадобиться, і це єдина її слабкість...

Коли побачиш її плачучою, скажи, як сильно ти її любиш і як багато вона робить для інших, і навіть якщо вона буде ще плакати, знай, що ти вже заспокоїв її.

Журнал «Співробітниця»

■ Іван Черничко

Бунтівна планета

ті, але проти... світоправителів тьми цього світу». Недивно і те, що він говорить про «духів злоти піднебесних».

Люцифер, на відміну від Бога, міг користуватися такими методами як брехливі заяви і підступні навіювання. Не дивлячись на всю неймовірну жадливість звинувачення, третина ангелів повірила йому! Отже, звинувачення було висунуто, а тому виникла необхідність у ретельному розслідуванні цієї справи. Назрів час довести винність даної особи.

Звинувачення були вислухані. Кожен ангел зробив свій вибір. І на небі відбулася війна. Люцифер був позбавлений високої посади і скинутий із свого прекрасного житла. Але Бог, на Якого він зводив наклеп, звелів, щоб Його обвинувачу був даний час, достатній для того, щоб перед усім Всесвітом розкрилося істинне єство його характеру і всіх домагань. І Всесвіт із здивуванням став спостерігати за тим, як наша земля перетворилася на арену боротьби.

Щоб зрозуміти задум цієї найближчої трагедії, що глибоко торкається нас, слід врахувати три чинники. По-перше, весь Всесвіт живе за законами природи, які діють постійно і непорушні до тих пір, поки Бог Сам не вирішить втрутитися у їх дію. У всьому Всесвіті ми бачимо порядок, доцільність, точність і гармонію. Законом природи підкоряється не тільки світовий простір в цілому, але й наша планета, кожний її елемент. Порушення будь-якого з цих законів призвело б до катастрофи. Покора цим законам означає життя! Другий чинник, про який необхідно пам'ятати: закони Всесвіту дані для нашого блага і збереження життя. Порушення їх породжує зло. Розглянемо це питання з іншого боку. Усі ми знаходимося під дією одного й того ж закону — закону гравітації. Припустимо, що з верхнього поверху хмарочоса упала яка-небудь зла людина. Вона гине. Але якщо із цього ж поверху впаде порядна людина, то також загине. Сила гравітації однаково діє як на добру, так і на погану людину. Нарешті, третій важливий чинник: там, де є закон, існує можливість його порушити. Тільки там, де немає закону, не може бути і його порушення: «Де немає Закону, там нема й переступу» (Римл. 4:15). І дійсно, якби не було можливості порушувати закон, не було б і свободи. Якщо людину позбавити можливості порушувати закон, то вона не буде вільною.

Бог створив людину з правом вибору. Для цього Він наділив її розумом і совістю, а також здатністю обдумувати свої дії й приймати рішення. Отже, людина вільна у своїх діях! Бог не примушує нікого!

І ось у трагічній драмі землі настає ключова сцена. Велика боротьба наближається до фіналу. Всі ми відчуваємо її у своєму житті. Результат цієї драми залежить тільки від наших взаємостосунків з Господом Ісусом Христом.

Усе наше життя супроводжує постійно якась боротьба. Ми боремося за свої права, відстоюємо свою гідність, вступаємо за інших і, зрештою, ще боремося самі з собою та зі своїми звичками. Звідси випливає дуже суттєве запитання: чому? Для того, щоб отримати відповідь на нього, звернімося до конфлікту вселенського масштабу, в який залучена не просто наша планета, але й кожен із нас. Пропонуємо розглянути, як Біблія пояснює такі доленосні події, як змову на небесах, війну на небі та заклот на планеті Земля!

Піднявши таємничу завісу, ми прийдемо до висновку, що ця інтригуюча драма викликає більше здивування, ніж будь-який науково-фантастичний фільм. І водночас, вона більш реальна, ніж ваша вранішня газета. Проблеми горя, зла, страждань для деякого стають іноді найбільшою перешкодою до утвердження християнської віри. Серце стискається від болю перед незрозумілими питаннями: «Господи, чому це трапилось зі мною? Якщо Бог всемогутній, чому Він дозволив існувати гриху, стражданню і смерті?»

Давайте спершу з'ясуємо, хто ж несе відповідальність за все, що губить наше життя, приносить нам горе і робить нас нещасними. Існує, принаймні, два джерела, з яких витікає маса проблем. Перше — наші власні неправильні думки і вчинки, тобто, що людина сіє, те вона й пожинає. Друге — це ворог Бога — сатана. Біблія не залишає ніяких сумнівів щодо того, хто є справжнім джерелом зла, хоча сатана відчайдушно намагається перевернути істину і перекласти вину на Бога.

Згадаймо Іова. Сатана звинуватив Бога у тому, що Він спорудив огорожу навколо Іова, щоб уберегти від нещастя, а потім кинув виклик: «Але простягни тільки руку Свою, і доторкнися до всього, що його, — чи він не зневажить Тебе перед лицем Твоїм?» (Іова 1:11). Нескладно виявити приховане значення цих слів. Але простягни тільки руку Твою» — нібито Бог був винуватцем зла. Але Бог не прийняв звинувачень, а відразу ж направив їх сатані — справжньому джерелу зла. «І сказав Господь до сатани: «Ось, усе, що його, — у твоїй руці, тільки на нього самого не простягай своєї руки!» (Іова 1:12).

Чия ж це рука відняла у Іова сім'ю, майно і здоров'я? Чия рука приносить горе? Хай ніхто не заперечує у цьому питанні!

Тільки ворог несе відповідальність за зло — ворог, про якого Павло у Ефес.6:10,11 пише: «Нарешті, зміцнійтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться у всю Божу зброю, щоб ви могли протистати підступності диявола».

Боротьба із видимим ворогом — справа важка, але боротьба із невидимим ворогом удвічі важка. Тепер ви бачите, як піднялася завіса над царством невидимого, але вельми реального світу.

Широке розповсюдження отримав погляд на зло, як на простий стан розуму, як на плід уяви. Деякі говорять, що

грих — це теж вигадка. Але Святе Письмо від Буття до Об'явлення навчає, що диявол — реальна істота, і що йде постійна реальна боротьба із конкретним ворогом. Слово Боже переконливо показує, що з часом ця боротьба наростатиме. Супротивник, згідно 1 Петра 5:8, подібний «рикаючому леву», який «ходить... що шукає, пожерти кого». Чому він такий розгніваний? «... Диявол у великій люті, знаючи, що має обмаль часу» (Об'явл. 12:12). Легко здогадатися, що відбудеться, коли ця запекла боротьба досягне апогею.

Ми б'ємося з реальним ворогом, і це не вигаданий монстр з рогами на голові. Такий гротесковий образ — породження неприборканої уяви, неучтва та марновірного страху людей середньовіччя. Навряд чи що-небудь інше могло послужити сатані кращу службу у зваблюванні людей, ніж ця ідея. Бо внаслідок такого дикого, спотвореного уявлення про диявола багато мислячих людей відкинули саму думку про його існування, відводячи йому роль фольклорного, міфічного персонажа. Але прислухайтеся до дивного одкровення Ісуса: «Бачив Я сатану, що неначе блискавка з Неба впав» (Луки 10:18). Ісус називає його на ім'я. Він бачив його падаючим із неба. А ось що пише про нього пророк Ісаї: «Як упав ти з небес, о сину зірниць досвітньої!.. Ти ж сказав був у серці своєму: «Зійду на небо... повище зір Божих поставлю престолу свого» (Ісаї 14: 12-14).

Ось як розвивалися події, пов'язані з повстанням: «Ти пробував ув Едемі, садку Божому... Ти помазаний Херувим хоронитель, і Я дав тебе на святу гору Божу, ти ходив посеред огнистого каміння. Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення, аж поки не знайшлася на тобі несправедливість» (Єзек.28:13-15). Та ось настала критична година! «І стала війна на небі: Михаїл і його ангели розпочали бій зі змієм. І змій воював, і його ангели. І не перемогли: не знайшлося для них більше місця на небі. І скинутий був великий дракон, давній змії, що звється диявол і сатана, що обманує весь світ; скинений був на землю, і його ангели були скинуті з ним» (Об'явл. 12: 7-9). Подумайте над цим! Люцифер, син зорі, став дияволом, а його ангели, що володіли розумовими здібностями, могутніми силами світла, перетворилися на демонів тьми. Недивно, що апостол Павло говорить: «Наша війна не проти крові і плоти,

Вопросы и ответы

Подчас бытуют мнения:
Зачем война везде и смерть?
Спросите у Адама с Евой,
Зачем допущен первый грех?
Бывают в семьях огорченья,
Раздоры, и печали дни,
Наладьте с Богом отношенья -
Наладите их и с людьми.
Бывают еще нареканья,
Что Бог от нас так далеко.
Подумайте же хорошенько:
Кто отошел и от Кого?
Уж повода нет для веселья,
Одолевают сердце грусть.
Но часто ли мы здесь страдаем?
Не чаще, чем страдал Иисус.
Сплошные разочарованья
Имеем от своих трудов,
Но и пчела мед собирает
Нередко с горьких лишь цветов.
В мире бытует и сужденье:
Умрем, коль часто не едим,
Господь ответил откровенно:
«Не хлебом жить будем одним!»
Клубятся тучи у окна,
Не радует нас сей прогноз,
Для радуги же кроме солнца,
Так нужен нам почаще дождь.
Бывают еще огорченья,
На колени поставила жизнь,
Удобно это положение -
Молись, с надеждою молись!

Олег Савченко
г. Ахтырка
Сумская обл.

ВПЛИВ БІБЛІЇ НА СУСПІЛЬСТВО

Справжня цінність книги визначається за тим впливом, який вона справляє на суспільство. Біблія пропонує головні, що не мають собі рівних, закони людських стосунків. Там, де вивчають Біблію і живуть згідно з нею, преображається обличчя нації. Біблія виховує запобігливість, увагу до людей, ніжність, співчуття до пристарілих, хворих, нужденних. Вона підносить жінку і дає настанови дітям. Щоразу, коли Писання отримувало вільний доступ до народу на його рідній мові, воно незмінно вивільняло дивну силу, сприяючи помноженню усього доброго, що закладено в народі, удосконалюючи суспільний устрій, борючись з забобонами, відкриваючи шлях до прогресу науки, мистецтва, пом'якшуючи людську вдачу.

Біблійний заклик вивільнив тисячі людей від оков страху, хвороби і гриха. Ця Книга здатна відродити людину. Вона вчить працелюбності, чесності, справедливості, боротьби за добробут людини, сім'ї, суспільства. Вона дала плодотворних починань більше, ніж будь-яка інша книга в історії людства. Погляньте на історичні хроніки. Прослідкуйте, що сталося з нацією, яка поважала Біблію і її Автора; а потім погляньте, що сталося з тими країнами, де Біблію намагалися заборонити, вилучити чи невірнотлумачити. Там, де люблять Біблію і наслідують її на практиці, нація облагороджується. Як тільки люди забувають про Біблію і її Автора, ігнорують її істини, їх починають переслідувати страх, війна, хвороба, ненависть. У Біблії чітко сказано: «Блаженний народ, у якого Господь є Бог» (Псал. 32:12).

БІБЛІЙНІ ПРОРОКУВАННЯ

Біблія, як ніяка інша книга, здатна точно передбачати майбутнє. Її передбачення завжди збувалися. В Біблії 3856 віршів прямо чи опосередковано пов'язані з пророкуванням — приблизно один вірш з шести говорить про майбутні дії. Руїни Тиру, захоплення Єрусалиму, падіння Вавилону і Риму — кожна з цих подій була передбачена в Біблії і здійснилася в точності так, як було описано, аж до найменших подробиць. Бог закликає до миру: «Бо це Я, Господь, буду говорити, і яке Я слово говоритиму, воно справдиться» (Єзек. 12:25).

Це єдина Книга, записана людьми, у якій можна знайти багато пророкувань. Вони стосуються долі окремих народів, Ізраїля, деяких міст і, нарешті, Того, хто повинен стати Спасителем. У давнину люди знали багато способів передбачати майбутнє з допомогою ворожіння. І все ж при всьому

багатстві літератури на грецькій і латинській мовах (а в них були такі слова, як «пророк» і «пророкування»), в її пам'ятках ми не знайдемо жодного точного передбачення визначної історичної події, тим більше не знайдемо пророкувань про прихід на землю Спасителя.

Іслам не знає ніяких пророкувань, які б передбачили прихід Магомета. Так само засновники інших релігійних течій не можуть пред'явити оригінальний древній текст, який передбачав би їх появу.

У житті Самого Господа Ісуса виповнилося понад 300 пророкувань. І це не випадково. За законом ймовірності, таке може бути тільки один раз з числа, за яким йде 181 нуль. Все ж важко уявити собі такий випадок.

■ В'ячеслав Волкославський, доктор богослов'я

Людина більше зірки

«Адже все з Нього...» (Римл. 11:36). У цих словах закладено вихідний момент усього буття. «В Ньому створено все, що на небі і на землі...» (Колос. 1:16). «Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало» (Івана 1:3).

Значення єдності всієї світобудови полягає саме в тому, що все існуюче бере свій початок від Єдиного Першоджерела. Цим першоджерелом є жива і діюча Особистість — Бог, що створив усе Ісусом Христом.

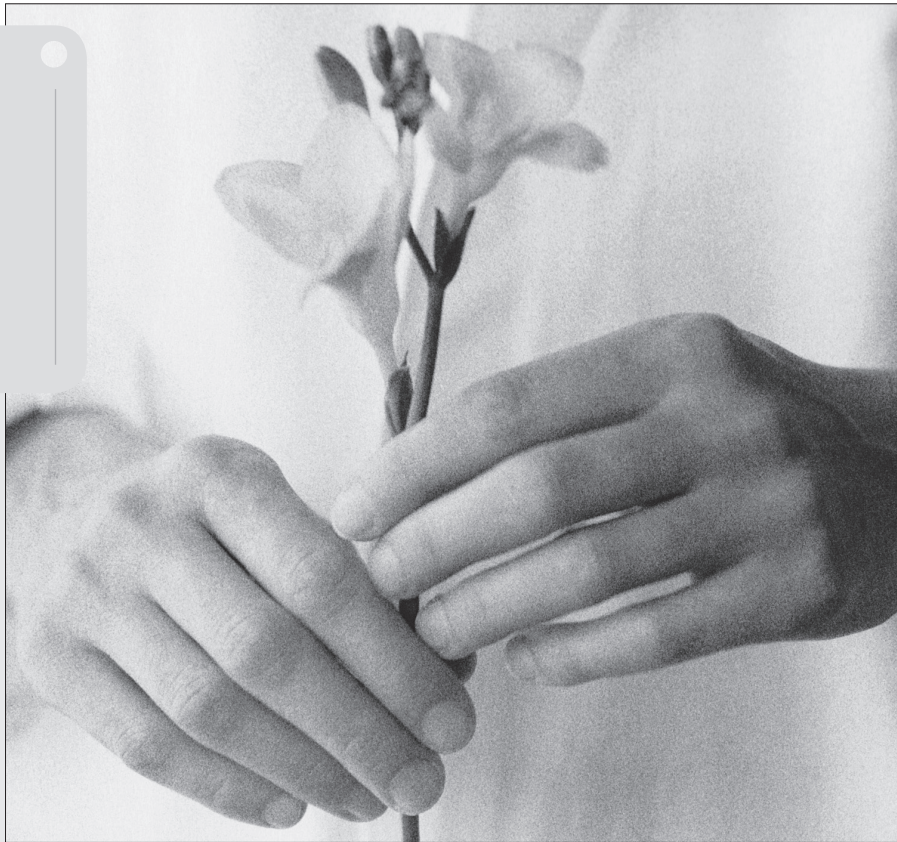
Той, Хто створив землю, мав певну мету: «Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, — на проживання на ній Він її вформував. Я — Господь, і нема більше іншого Бога» (Ісаї 45:18).

Ціль творіння землі: створення сфери перебування не тільки для людей, але й для мільйонів видів тварин, птахів, риб і всього, що населяє землю (Псал. 102:26; Йова 40:10; Бут. 1:25, 30; 2:19). Але при всій невимірній величці створеної Богом природи, людина справедливо виділяється як той, хто має схожість із Богом «за образом і подобою» і особливе спілкування з Богом: «Коли бачу Твої небеса — діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив, — то що є людина, що ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш, а однак учинив Ти його мало меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш Його! Учинив ти Його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив» (Псал. 8:4-7).

Ці прості й глибокі істини про створення світу, про місце людини у світі природи, про цілі його існування, не були плодом відкриттів людської мудрості. Це плід Божественного одкровення, яке приймається людиною вірою. І в давнину, і в наші дні людина, що залишає Слово Боже, поринає у темряву язичества (як це було в минулому), або ще більшу темряву сучасного наукового блукання (як це відбувається в сьогоденні). Чому сучасне незнання ще більша темрява, ніж темрява язичества древніх? Язичники давнього світу, хоча й у перекрученому вигляді, все ж уявляли, що за стихіями світу стоять боги, а самі по собі «стихії інертні», — як стверджував Платон. Їхній розум був поневолений поклонінням стихіям світу, але не настільки, щоб нічого більше, крім природи, не бачити. Спостерігаючи доцільність побудови свого тіла й тіл живих істот, вони здатні були зробити простий, але логічно бездоганний висновок, що за всім цим стоїть творча сила. Біблійне одкровення про Бога Творця всього сущого було світлом, що зійшло згори, і тому різко відрізнялося від можливості й обмеженості осягнення божеств язичниками.

Ось як говорить про це академік С. Аверинцев (фахівець в галузі літератури): «Якщо кожний язичницький бог Єгипту, Вавилонії, Ассирії, Фінікії або Греції мав строкато розцвічену народною фантазією історію свого походження, своїх шлюбів, своїх діянь і страждань, то в біблійного Бога нічого подібного немає, і за самою суттю цього образу бути не може. Про Яхве (у Біблії Йегова — Суций) нема чого розповідати, окрім того, що Він створив світ і людину, а потім вступив зі Своїм творінням у драматичні перипетії союзу й суперечки.

Це єдина у своєму роді риса, що виявляє якісний рубіж між міфологічною традицією й новою релігійною ідеологією... уже на ранніх етапах цього Бога не можна ні співставити, ні поєднати з іншими богами. Це не глава патріархальної великої родини, залучений у складні родові стосунки з собі подібними, як змальовує Зевса грецький епос; у Яхве (Йегови) нема собі подібних, і це робить особистісно мотивованим Його пильне й ревне ставлення до людини. Так розумілі стосунки людини й Бога — новий шабель у становленні людської самосвідомості; віч-на-віч із таким образом Бога, людина гостріше охоплювала свої власні

риси особистості, що протистоїть зі своєю волею всьому ладу світового цілого» (Історія всесвітньої літератури. М., 1983, т.1, с.275).

Що ж відбувається в сучасному світі у зв'язку з відкиданням Біблійного одкровення про Бога Творця всього сущого?

Оскільки початком усього представленний безособистісний еволюційний процес, що протікає в природі мільйони років, то як можна визначити особистісний статус людини? Це парадокс філософії безбожництва. Він принижує людську природу, знову занурюючи її в незнання, і позбавляє людину розуміння тих змістовних істин, які відкрив людям Бог. Якщо Бога немає, то нема рації у світобудові, нема рації в історії, нема рації й у людському бутті, як це засвідчили й самі авторитети філософії матеріалізму. Особистість людини знецінена й не може піднятися над стихійними процесами, які стають усе більш руйнівними.

Настає не тільки світоглядний, але й моральний колапс людства. «А якщо Бога немає, то людині все дозволено» (Ф.М. Достоевський «Брати Карамазови»).

Особистість людини знецінена, людина з великої букви може зростати тільки в умовах визнання великої Першоособистості Бога, Творця неба й землі, Який направляє історію до великої мети — Царства Божого, Який викупив людський рід від гріха, і Який є Особистим Спасителем усякої людини, що вільно обирає й підкоряється волі й закону Божому. Формування людини (особистості) — це взирання вірою на Христа Бога, Який прийшов у плоті. Він є світло, що освічує кожну людину, що приходить у світ (Івана 1:9). Статус людини, створеної за образом Божим, непорівнянний за жодною твариною, ні з яким великим або малим матеріальним тілом. У цьому змісті людина більше зірки, більше сонця. Перша заповідь десятищовного закону визначає положення людини перед Богом і взаємозв'язок між Особистістю Бога й особистістю людини. Людина стоїть безпосередньо перед Богом, як істота, створена за Його подобою. Людина не повинна обожнювати ні іншої людини, ні Ангелів, ні святих, і не повинна поклонятися й служити перед ними, тим більше не повинна служити сонцю, місяцю, зорям і стихіям світу цього. Ось чому, прийшовши в світ, Ісус Христос — істинний Бог, не говорив людям: «Прийдіть і вклоніться Моїй Матері» (або апостолам, або Ангелам Божим). Він сказав: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

Він навчав молитися, звертаючись тільки до Отця небесного, в ім'я Його Сина, але ні до Ангелів, ні до Своєї Матері, ні до Своїх апостолів. Це наставляння Христа ігнорується в католицизмі й православ'ї, де панує численний небесний сонм святих заступників за рід людський на чолі з Дівою Марією — матір'ю Ісуса. Крім них, уведений земний ешелон посередників за грішника перед Богом — духівництво. Таким

чином, перш ніж прийти до Бога, звичайній людині доводиться пробиратися через щільно стоячий натовп земних і небесних заступників. Подібним чином натовп часто заважав страждуючим наблизитися до Ісуса в дні Його життя.

Гарно сказав із цього приводу відомий у Росії священник Борисов, що віруючій людині важко наблизитися до Бога через щільні хмари святоотеческого переказу. Такий погляд на взаємостосунки Бога й людини сформувався в середні віки, де доступ до земних монархів був загарчений цілою чолобитною ієрархією: бояр, приказних дяків, дворянських та інших сановників.

Новий час ще більше ускладнив доступ до президентів системою секретарів, заступників, референтів і канцелярських службовців, не вважаючи щільної охорони особи правителів. Так укоренилося уявлення «до царя далеко, до Бога високо».

Біблія відкриває нам зовсім інший порядок у взаємостосунках Бога зі Своїм творінням. «Господь близький всім, хто ззиває до Нього, хто правдою кличе Його» (Псал. 144:18). «Пробуваю Я на височині та в святині, і з зламаним та з упокоренням, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Ісаї 57:15). «В тісноті своїй кличу до Господа, і до Бога свого я взиваю, — і Він почує мій голос із храму Свого, і доходить мій зойк до лица Його в уші Йому» (Псал. 17:7).

Ще під час Старого Завіту, за століття до Першого пришествя Господа Ісуса Христа у світ, люди, що шукають Бога, мали прямий доступ і живий безпосередній зв'язок зі Своїм Творцем. Жоден з наведених вище текстів не говорить про те, що між людиною і Богом має бути ряд шаблів посередників. Ніхто не призиває померлих праведників, щоб вони молили Бога про тих, що живуть у світі. Але ж і Енох, і Ілля були живими взяті на небо. І вже, хто-хто, як не вони, повинні були б стати заступниками перед Богом за грішників.

Саме те, що Христос став жертвою за гріхи людей, що тільки Він один є повноправним посередником перед Богом і доказом того, що людські істоти досить цінні й значимі в очах Божих. Те, що вони створені за образом Божим, не втратило значення в очах Божих і після гріхопадіння людського роду.

Отже, що необхідно для ствердження особистісного достоїнства людини? Що необхідно, щоб людська особистість усвідомила себе унікальним творінням, створеним за образом і подобою Божою? Необхідне визнання Бога своїм Творцем, своїм особистим Спасителем, своїм моральним Суддею, визнання Христа своїм Первосвященником і Царем. Визнання Його Слова — Біблії — істини, животворящої й перетворюючої людини, що відновлює в ній, при глибокому її вивченні й посвяченні, образ Христа. Ось ті великі духовні сили, які формують світоглядні й моральні основи людства в цілому й кожної людини окремо.

Дякую Тобі!

Боже, дякую Тобі за траву!

Уявляєш, вона — зелена,

І жива, і я — живу,

Ти створив її саме для мене!

І цю квітку, і цю, і цю!

Ще й блискучу в траві росинку

Я люблю її кожну краплинку,

Зажди, з неї зроблю світлинку!

І до неба її надішлю

Сонмам ангелів пісню вручу,

Хай до нас долинає їх спів,

На землі ж бо немає тих слів...

Зоряна Живка

БІБЛІЯ продовжує жити

Слід відзначити, що ні на стиль Біблії, ні на її точність, ні на саме її існування не вплинуло згубно те, що записи робилися на недовговічних матеріалах, що час від часу тексти доводилося переписувати — і так було протягом багатьох століть, доти, поки не винайшли книгодрукування. До наших днів дійшло на багато більше древніх рукописів Біблії, чим преліку творів античної класичної літератури.

Бернард Рам так говорить про надзвичайно ретельну роботу тих, кому було доручено стежити за збереженням рукописів Біблії: «Євреї зберігали Біблію з більшим благоговінням, ніж жоден інший манускрипт. Користуючись масорой — спеціальною системою передачі тексту, вони зберігали в недоторканності кожну букву, склад, слово, фразу. Серед них були такі люди, в обов'язок яких входило зберігання цих манускриптів і передача їх іншим поколінням із граничною точністю. Чи цікавився хто-небудь кількістю букв, складів і слів у творах Платона або Аристотеля, Цицерона або Сенеки?

Що стосується Нового Завіту, то до нас дійшло біля тринадцяти тисяч манускриптів, у тому числі й у фрагментах на грецькій та інших мовах. Ні про один добуток класичної стародавності цього не можна сказати.

Джону Лі належать цікаві спостереження, зроблені при порівнянні творів Шекспіра з текстами Священного Писання. Біблійним манускриптам, напевно, приділялося набагато більше уваги, чим іншим текстам, навіть при наявності друкованого верста, що дозволяло зберегти правильний текст, не вдаючись до допомоги переписувача. Він говорив: «чи не дивно, що текст Шекспіра, проіснувавши двісті вісім років, є більш сумнівний і недостовірний, чим текст Нового Завіту, що існує вже понад вісімнадцять сторіч, і при тім п'ятнадцять сторіч він зберігався тільки в рукописному вигляді... За винятком 12 або 20 випадків, текст кожного вірша Нового Завіту встановлений настільки точно, що можливі різночитання скоріше торкаються тлумачення слів, а не самих слів. А в кожній із тридцяти семи п'єс Шекспіра ми нараховуємо сотні різночитань, більша частина яких істотна для розуміння змісту епізодів...»

Приготуйся до зустрічі

Бога твого

Якось мені по телебаченню довелося спостерігати церемонію коронації в Англії. Увесь Лондон, здавалося, був зайнятий одним — підготовкою до цієї події. Коментатори розповідали, що зацікавлені мешканці Лондону за добу почали займати кращі місця уздовж вулиць, якими мала проходити королівська процесія.

У терпеливому очікуванні пройшла ніч. Незважаючи на мрячний дощ, люди не розходилися, адже вони хотіли побачити свою королеву. Вранці до цих поклонників приєдналося багато інших. Біг-Бен, великий Лондонський годинник, відлічував хвилини. Раптом патріотичний шум натовпу був перерваний негласним вигуком: «Іде!». Погляди усіх миттєво обернулися у тому напрямку, звідки мала з'явитися процесія. Іще кілька разів у натовпі прокотилися ті ж слова «Іде! Іде!» А потім знову надходило легке розчарування.

Біг-Бен пробив дванадцятю годину, коли у Вестмінстерському абатстві була завершена церемонія коронації. Нарешті, вдалині пролунав звук фанфар, і натовп сколихнувся.

Із вуст в уста передавалося: «Королева їде! Королева їде!» Немоżliво забути як цей великий натовп завирував, коли врешті решт появилася їхня щойно коронована володарка: Єлизавета.

Подібно до цього протягом довгих століть перекочувалася луна обітниць Спасителя: «Я приїду знову!» Одрозу ж після того, як Він вознісся на небо, Його послідовники стали очікувати Його повернення. У різних місцях було чути поодинокі голоси: «Він їде!» І кожного разу приходило розчарування. Божественний годинник ще не пробив того заповіданого часу.

Часто з уст навіть віруючих людей можна почути такий вислів: «Повернення Ісуса Христа очікували мої батьки — і не дочекалися. Моїх прабатьків також навчали очікувати Другий прихід Христа, але й вони не побачили цього дня. Як можна бути впевненим, що мене не спіткає така ж доля?»

Чи може людина знати, коли проб'є той час?

Першими, хто поставив це запитання: «Коли це буде?», — були учні Ісуса. Він так відповів їм: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36). Але Ісус зробив деяке уточнення: «Від смоківниць навчить притчі: коли вже її бруньки стають м'якими і випускають листя, знаєте, що близько літо; так і ви, коли все це побачите, знайте, що близько, вже при

дверях» (Матв. 24:32, 33).

Бог ніколи не ставив за мету застати людину зненацька. Через пророка Амоса Він говорить: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). Великий катастрофі, яка спіткала допотопний світ, передувала проповідь Ноя. Служінню Ісуса на нашій землі передувало служіння Івана Хрестителя. А що можна сказати у зв'язку з цим про Другий прихід Христа? Хіба не буде посланий пророк, який попередить людей про його надходження?

Проблема не в тому, що Святе Письмо зберігає мовчання стосовно приходу Христа. Це далеко не так. Трудність у тому, що люди не бажають приймати те, що сказано в Біблії про майбутнє.

...Якось кайзеру Вільгельму, який досягнув вершини своєї могутності, роз'яснили пророчество стосовно майбутнього нашої планети. Коли цей володар почав осягати його глибокий зміст і дізнався, у чому полягає виконання цього пророчества стосовно його особисто, він заявив: «Я не можу прийняти це пророчество — воно не узгоджується з моїми планами!»

Я хотів би подивитись разом з вами на дві важливі Біблійські картини. Перша описана в євангелії від Луки 14:12-24, а друга — в Об'явленні 14:14-20.

Отже, якось Спасителю довелося бути гостем у домі одного фарисея. Ісус приймав запрошення як бідних, так і багатих людей. І в кожній ситуації на підставі чогось побаченого чи почутого викладав уроки істини. У євреїв священні свята були пов'язані з річним циклом державних і релігійних урочистостей. Ці свята були для них символом благословення вічного життя.

Читаємо перший текст: «Говорив же Він і до того, хто запросив Його: Коли ти справляєш обід або вечерю, не запрошує своїх друзів, ані своїх братів, ані своїх родичів, ані багатих сусідів, щоб і вони тебе колись запросили, — і в цьому буде тобі винагорода. Але коли влаштуєш гостину, клич бідних, слабких, кривих, сліпих, — і будеш блажен-

ний, бо не мають чим тобі віддати; віддасться ж тобі у воскресінні праведних! Почувши це, один з тих, що сиділи при столі, сказав Йому: Блаженний той, хто їсти-ме хліб у Божому Царстві! Він же сказав йому: Один чоловік справляв велику гостину і запросив багатьох; і послав свого раба в час гостини, щоб сказав запрошеним: Ідіть, бо вже все готове! І враз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, потрібно мені піти й побачити його; благаю тебе, вважай мене за виправданого. А другий сказав: Купив я п'ять пар волів і йду випробувати їх; благаю тебе, вважай мене за виправданого. Ще один сказав: Я одружився і через те не можу прийти. Повернувся раб і розповів це своєму панові. Тоді пан, розгнівавшись, сказав своєму рабові: Мерщій виходь на площі та вулиці міста і приведи сюди вбогих калік, сліпих, кривих! І сказав пан рабові: Вийди на шляхи, на загорода і змушуй увійти, щоб наповнився мій дім. Кажу вам, що жодний з тих раніше запрошених мужів не скуштує Моєї вечері. Бо багато покликаних, та мало вибраних». Жодна з наведених вище причин не могла служити достатнім виправданням, оскільки не була пов'язана з дійсною необхідністю. Чоловік, який мав намір «піти і побачити» своє поле, вже купив його. Він ішов подивитись на землю, бо його думки були повністю захоплені цією покупкою. Воли також були вже куплені. Випробування їх повинно було лише задовольнити цікавість купця, який знову ж таки думав лише про волів. Також і третя причина не могла бути серйозною для відмови. Те, що запрошений одружився, не перешкоджало його перебуванню на бенкеті. Його дружину також з радістю зустріли би там. Але у цього чоловіка були свої плани, і вони для нього були більш привабливими, ніж бенкет, на якому він обіцяв бути присутнім.

Усі ці причини відмовлень запрошених прийти на бенкет виявляють їх зосередженість на ін-

ших інтересах, якими вони не бажали поступитися. Прийняте спочатку запрошення було потім відхилене, і господар, який їх запросив, таким чином був зневажений.

Великий бенкет у притчі Христа символізує благословення, запропоновані Євангелієм. Пригощання, приготовлене на бенкеті, — не що інше як сам Христос. Він — хліб, що зійшов з Небес; від Нього виходить джерело спасіння (див. Івана 6:51).

Але для того, щоби прийняти запрошення на це свято Євангелія, люди повинні підкорити свої світські інтереси одній цілі: прийняттю Христа і Його праведності. Бог віддав людині все, і Він просить її поставити служіння Йому вище будь-яких інших земних і єгоїстичних інтересів. Серце, поглинуте світськими захопленнями не може бути відданим Ісусу Христу.

Урок з цієї притчі зберігає своє значення для всіх часів. Ми покликані слідувати за Агнцем Божим, куди б Він не пішов. Нам необхідно вибрати Його керівництво. Дружба, запропонована Ним, повинна цінуватися вище дружби земних друзів. Христос каже: «Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене» (Матв. 10:37).

За сімейним столом, споживаючи свій щоденний хліб, багато хто у дні Христа повторювали слова: «Блаженний той, хто їсти-ме хліб у Божому Царстві!» (Луки 14:15). Христос показав, як важко, виявляється, знайти гостей для такої найціннішої гостини. Ті, хто слухали Його слова, усвідомлювали, що світські багатства, жага до наживи і мирських задоволень повністю поневолили їх, і всі вони одностайно відкинули запрошення.

Продовження на с. 8

Скарби Господа

Скарби Ісуса не тьмяніють.
Неначе зорі у вінцях,
Незгасним полум'ям жаріють
У вірних, люблячих серцях.
Скарби збиралися в недолі,
В години щастя чи журби,
Коли чинили Божу волю
Чи гріх в собі перемогли.
Коли ми ділимося скарбами,
Вони вертаються до нас.
Та розгораються зірками
В скрутний та найтемніший час.
Вони осяють дорогою,
Де Сам Христос колись пройшов.
Ведуть у вічне Царство Боже
Надія, віра та любов.

Александра Лазаренко

ЯК УКЛАДАЛАСЯ БІБЛІЯ

Спочатку біблійні тексти записували на папірусі (рослина на зразок очерету), на пергаменті (спеціально оброблена шкіра овець, кіз, антилоп), на телячій шкірі. Ці матеріали використовувалися аж до третього століття.

Перші записи робилися на сувоях — склеєних листах папірусу, намотаних на стержень. Пізніше папірус стали різати на рівні шматки, з яких складали кодекс, що за формою нагадував сучасну книгу.

П'ятикнижжя спочатку було розділено на 154 частини (586 р. до Р. Х.), що відповідало трьохрічному циклу його читання. У подальшому текст був поділений ще раз на 54 частини і 669 малих фрагментів, які почали супроводжуватися посиланнями. Ними користувалися при річному циклі читання.

Септуагінта була поділена на частини у 250 році. Найдавніший поділ на розділи (на полях Ватиканського кодексу) відноситься до 350 року. До XIII ст. такий поділ залишався незмінним, а в XIII ст. виникає сучасний поділ Біблії на розділи.

Поділ на вірші було введено пізніше, а попередньо між віршами залишали пропуск, потім почали вписувати літеру і, нарешті, цифри.

Однак, уніфікації тривалий час не було. Перший загальноприйнятий поділ на вірші відноситься приблизно до 900 року.

Великі дрібниці

Маленька монетка в його руці була для нього коштовним діамантом, який можна було побачити тільки в музеї. А мені вона здавалася лише 50-копійчаною монеткою, на яку нічого не купиш. Мій супутник в електричці бачив у ній скарб, я ж ставилася до неї, як до ще однієї монетки, місце якої у дитячій скарбничці. Тому я з легкістю подарувала її цій незвичайній людині. Як же я була здивована його реакцією на мій подарунок! Він довго мені дякував за такий великий дарунок. «Завдяки таким монетам я зможу зібрати заощадження для моїх дітей і онуків», — сказав він.

Дріб'язок може зробити величезні зміни в нашому житті. Людина, що подарувала

посмішку або сказала добре слово, може й не підозрювати, як багато вона зробила. Часто цими дріб'язками є щоденні події, такі як поцілунок на ніч, сімейний сніданок, прогулянка в лісі, зустріч із друзями біля багаття.

Ці дріб'язки стають значними у вдячному й щедрому серці. Гроші, які я віддаю за піцу, можуть стати великим благословенням для голодної людини, а моя нова тепла куртка може подарувати кому-небудь теплу зиму. Нас оточує безліч можливостей, завдяки яким ми можемо перетворити дріб'язок у велику цінність для кого-небудь.

Гина Уолен

● Детская страница

Оскар Уайльд

Начало в №4

Счастливый принц

Ласточка исполнила просьбу принца. Она долго летала над городом, внимательно присматриваясь ко всему. Она видела веселящихся богачей в их роскошных особняках и нищих, просящих милостыню у стен этих особняков. Она побывала на темных грязных улочках, где увидела изможденные, худые лица голодных ребятшек, выглядывающих из окон и уверей обветшавших домов. Под аркой моста ласточка разглядела двух маленьких мальчиков, которые лежали тесно прижавшись друг к другу, стараясь хоть немного согреться.

— Боже, — со стоном восклицали они время от времени, — как хочется пить!

— Здесь нельзя лежать! — прикрикнул на них сторож, охранявший мост.

Малыши покорно поднялись и побрели под дождем, сами не ведая куда.

Облетев город, ласточка вернулась к принцу и рассказала ему обо всем, что видела.

— Ты, наверное, заметила, — сказал он птичке, — что мое туловище покрыто листьями золота. Ты должна снимать эти листья один за другим и отдавать их тем, кто бедствует. Живущие всегда считают, что золото приносит им счастье.

Ласточка сделала то, что просил принц. Лист за листом она снимала золотую одежду с его туловища и раздавала золотые листы бедным людям и детям-сиротам. Лица несчастных ребятшек розовели день ото дня. Малыши весело играли в свои игры, заполняя улицы радостным детским смехом.

— Теперь у нас всегда есть кусок хлеба! — восклицали они.

Статуя же Счастливого принца превратилась в мрачный кусок бронзы.

Вскоре выпал первый снег, а вслед за ним пришли первые морозы. Запорошенные снегом улицы в лунном свете казались покрытыми серебром. Со стрех домов свисали сосульки, похожие на стеклянные кинжалы. Некоторые жители прогуливались в шубах, а несколько маленьких мальчиков в ярко-красных вязанных шапочках катались на коньках по льду замерзшей реки.

Несчастной маленькой ласточке становилось все холоднее и холоднее. Но

она не оставляла принца. Она очень любила и жалела его, слепого, неподвижного, покрытого холодным снегом. Ласточка подбирала крошки у уверей булочной, стараясь не попасться на глаза пекарю, и пыталась согреться, помехивая время от времени крылышками. Но это не помогало, и вскоре птичка почувствовала, что жить ей осталось недолго.

Она собрала все оставшиеся силы и взлетела на плечо принца.

— Прощай, мой милый принц, — чуть слышно сказала ласточка, — позволь мне на прощание поцеловать твою руку.

— Я очень рад, — сказал принц, — что ты наконец решила лететь в Египет. Ты оставалась со мной так долго, что я успел полюбить тебя. Поэтому лучше поцелуй меня в губы.

— Я собралась вовсе не в Египет, — сказала ласточка, — я собралась в обитель Смерти, которая является сестрой Сна, не так ли?

Птичка поцеловала Счастливого принца в губы и упала замертво к его ногам.

В этот самый момент внутри статуи раздался непонятный звук. Казалось, будто что-то треснуло. Так оно и было. Сердце статуи, сделанное из свинца, раскололось на две половинки. Скорее всего, из-за очень сильного мороза.

Следующим утром на площади появился мэр города в сопровождении своих советников. Когда они проходили мимо мраморной колонны, мэр поднял голову и взглянул на статую.

— Боже, как ужасно выглядит наш Счастливый принц! — воскликнул он.

— Ужасно, просто кошмар! — наперебой закричали советники, которые всегда были согласны с мнением мэра.

— Рубин выпал из эфеса шпаги, исчезли глаза-сапфиры и наряд из золота, — заметил мэр, — и теперь он ничуть не лучше любого нищего!

— Ничем не лучше нищего, — эхом повторили советники.

— Бог мой! Да у его ног еще и мертвая птица! — воскликнул мэр. — Ну, это уж слишком! Мы должны издать указ, запрещающий птицам умирать здесь. — Секретарь мэра тут же достал блокнот и записал в него предложение своего начальника.

Вскоре мэр распорядился убрать статую Счастливого принца с центральной площади города.

Такое решение мэр принял после беседы с университетским профессором-искусствоведом, который вынес следующий вердикт: «Поскольку эта статуя перестала быть красивой, она перестала быть и полезной».

После того как статую расплавили в плавильной печи, мэр собрал совещание, чтобы решить, что делать с металлом, из которого был выплавлен Счастливый принц. Никто из его советников не смог ничего предложить, и мэр сказал:

— Мы должны сделать другую статую, и пусть это будет мое скульптурное изображение.

Мастер, возглавлявший бригаду рабочих, расплавлявших статую на сталелитейном заводе, с удивлением воскликнул:

— Что за чудеса! Разбитое свинцовое сердце Счастливого принца не плавится в печи. Придется его выбросить на свалку.

Два кусочка свинца были выброшены на груду песка за городом, на которой уже лежала мертвая ласточка.

Однажды Бог увидел с небес огромный город, созвал ангелов и приказал им:

— Спуститесь на землю и принесите мне из этого города две самые драгоценные вещицы.

Ангелы полетели исполнять волю Всевышнего и вернулись обратно с двумя половинками свинцового сердца и с телом маленькой мертвой ласточки.

Христові

І оживає розп'ята душа,

І воскресає скалічене тіло.

Ні! Ти ніколи мене не лишав!

Болем моїм Твоє Серце боліло.

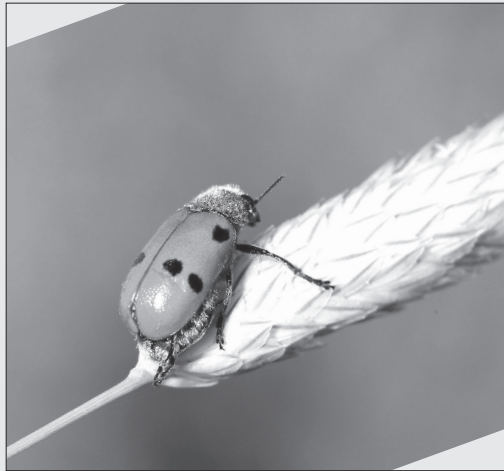
З мертвих Воскреслий! Живіший живих!

З терня колючого, з болю і Крові.

Переболілий за кожного й всіх,

Дивишся в душу Очима Любові.

Надія Кметюк

ПОПУЛЯРШСТЬ БІБЛІЇ. ЇЇ ПЕРЕКЛАДИ

Біблію прочитала велика кількість людей, вона займає перше місце за кількістю перекладів на інші мови. За своїми накладками — чи то повні видання чи вибрані місця — Біблія також випереджає усі інші книги. Деякі можуть заперечити: адже за якийсь місяць чи рік інших книг було продано більше... Та не було і нема книги, популярність якої серед читачів хоча б частково могла зрівнятися з популярністю Біблії.

Відомо, що Біблія — перша книга, перекладена на іншу мову. Таким першим в історії перекладом стала Септуагінта — переклад Старого Завіту з давньоєврейської на грецьку, виконаний близько 250 року до Р. Х.

Біблію перекладали і переказували частіше, ніж будь-яку іншу книгу.

початок на с. 6

Сьогодні ми спостерігаємо ту саму картину. Виправдання, висунуті запрошеними на вечерю людьми з притчі, знову лунають у відповідь на пропозицію прийняти Благую звістку і в наші дні. Люди пояснюють свою відмову тим, що не можуть ризикувати своїми світськими планами заради прийняття вимог Євангелії. Вони вважають, що їхні земні інтереси вартують значно більше, ніж вічні цінності. Навіть самі благословення, які люди отримують від Бога, стають у їхньому розумінні «перешкодою», що віддаляє їхні душі від Творця і Визволителя. Дехто боїться навіть на деякий час відволіктися від своїх світських справ і тому кажуть посланцеві милосердя: «Тепер досить, іди, а відповідного часу я покличу тебе». Ці слова колись Фелікс сказав апостолу Павлу (Дії 24:25). Інші посилаються на ускладнення, які можуть виникнути в їх громадських зв'язках і взаємовідносинах, якщо вони будуть слухняними повелінням Божим. Ці люди запевняють, що не можуть дозволити собі порушити гармонію, що склалася у родинних стосунках та стосунках із друзями.

За чоловіком, який сказав: «Я одружився і через це не можу прийти», стоїть велика кількість людей. Багато хто дозволив своїм дружинам або чоловікам перешкоджати їм відгукнутися на Божий покликання слідувати за Ним.

Усі ці люди відхиляють запрошення Спасителя, оскільки бояться розділення з невіруючими рідними й друзями. Вони вважають, що поступаючись служінням Богові, збережуть мир і добробут в сім'ї, але це хибна думка, омана.

Відкидаючи любов Христа, вони відкидають те єдине, що може надати людській любові чистоту і міцність. Такі люди не тільки втратять Небо, але так і не зможуть відчувати справжнього задоволення від того, в ім'я чого Небо було принесено в жертву.

У притчі чоловік, що давав вечерю, побачив, як було зустрінуте його запрошення, і промовив до свого раба: «Мерщій виходь на площі та вулиці міста і приведи сюди вбогий, калік, сліпих, кривих! І сказав раб: Пане, сталося так, як наказав ти, і ще є місця. Сказав пан рабові: Вийди на шляхи, на загороди і змушуй увійти, щоб наповнився мій дім» (Луки 14:21-23). Яке значення має ця притча для нас, жителів третього тисячоліття після РХ.

Апостол Іван у книзі Об'явлення передбачає особливе проголошення Євангельської звістки безпосередньо перед Другим приходом Христа: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її жителям землі, — усякому народові, поколінню, племені і народності, — проголосуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7). Особливе проголошення звістки про суд говорить про те, що Другий прихід Христа вже близько.

Біблія свідчить, що в останні дні люди будуть захоплені гонитвою за земним добробутом, розвагами і грішми. Вони стануть сліпими й глухими до вічних цінностей. Христос попереджає: «Бо так, як було за днів Ноя, таким буде прихід Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж — аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, — таким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:37-39).

Так в дійсності сьогодні й відбувається. Люди женуться за наживою і задоволенням своїх жадань, живучи так, ніби не існує ані Бога, ані Небес, ані майбутнього. У дні Ноя людям завчасно було дане попередження про майбутній потоп, щоб спонукати до усвідомлення своєї гріховності і до покаяння. Так і сьогодні звістка про скорий Другий прихід Христа покликає на застерегти нас, людей, що вступили у третє тисячоліття, від нашої захопленості світською марнотою. Ця звістка повинна пробудити нас для розуміння вічних цінностей, щоби ми відгукнулися на запрошення Господа взяти участь у Його вічному бенкеті.

Описуючи дозрілі жнива на землі,

апостол Іван говорить: «І я глянув: і ось біла хмара, а на хмарі сидить Той, Хто подібний до Сина Людського; Він мав на Своїй голові золотий вінець, а в Своїй руці гострий серп. А інший ангел вийшов із храму, гукаючи сильним голосом до Того, Хто сидів на хмарі: Пусту Свій серп і жни, бо прийшла пора жнив, і достигло жниво на землі! Той, Хто сидить на хмарі, пустив Свого серпа на землю, і земля була вижата. А інший ангел вийшов із небесного храму; він також мав гострий серп. І ще один ангел, що мав владу над вогнем, вийшов від жертовника й закликав гучним голосом до того, хто мав гострий серп, проголосуючи: Пусту свого гострого серпа й обріж грона винограду на землі, бо його грона дозріли! І пустив ангел свого серпа на землю — і зібрав виноград землі, і кинув до великого чавила Божого гніву. І вичавлене було в чавилі поза містом — і потекла кров із чавила аж до вуздечок коням, на тисячу шістсот стадій» (Об'явл. 14:14-20). Але в цьому ж розділі знаходимо трикратне застереження, яке має приготувати жителів землі до Другого приходу Христа, до всесвітніх жнив: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її жителям землі, — усякому народові, поколінню, племені і народності, — проголосуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод! Ще інший ангел, другий, слідував за ним, проголосуючи: Упав, упав великий Вавилон, який напоїв усі народи лютих вином своєї розпусти! А ще інший ангел, третій, слідував за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хто поклоняється звірові та його образіві й приймає знак на своє чоло або на свою руку, той питиме вино Божого гніву, вино неразбавлене, змішане в чаші Його гніву; і буде покараний у вогні й сірці перед святими ангелами та перед Агнцем. І дим їхніх мук підіймається на віки віків. І не мають спокою ні вдень, ні вночі, — ті, що поклоняються звірові та його образіві, або коли хто приймає знак його імені! Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'явл. 14:6-12). Слова сьомого вірша «бо прийшла година Його суду» вказують на заключну стадію служіння Христа для спасіння людей. Ця звістка відкриває істину, котра повинна проголосуватися людям, доки Спаситель не закінчить Своє посередницьке служіння і не повернеться на землю, щоб забрати до Себе Свій народ. Суд, розпочатий згідно з біблійним пророцтвом у 1844 році, триватиме, доки не будуть вирішені справи усіх живих і мертвих. Сьогодні заклик вічного Євангелія звернений до всіх: багатих і бідних, благород-

них і простих. «Вийди на шляхи, на загороди, — говорить Христос, — і змушуй увійти, щоб наповнився мій дім» (Луки 14:23). Святий Дух використовує весь Свій вплив, щоб спонукати нас прийняти. Сьогодні Христос уважно і з надією стежить, чи не відсунуться засуви нашого серця і чи не почне воно відкриватися для Нього.

Далі Іван говорить про те, що відбуватиметься останнього часу проповіді вічної Євангелії: «І я глянув: і ось біла хмара, а на хмарі сидить Той, Хто подібний до Сина Людського; Він мав на Своїй голові золотий вінець, а в Своїй руці гострий серп» (Об'явл. 14:14). Біла хмара — це небесне войнство, яке буде супроводжувати Сина Людського при Його Другому приході. На голові Ісуса — золотий вінець. Він тут протиставляється терновому вінцю, який був покладений на голову Спасителя під час Першого приходу. У 15-му вірші Іван каже, що бачив ангела, який вийшов із храму, щоб з центру управління усім Всесвітом, від самого Господа: «А інший ангел вийшов із храму, гукаючи сильним голосом до Того, Хто сидів на хмарі: Пусту Свій серп і жни, бо прийшла пора жнив, і достигло жниво на землі!» (Об'явл. 14:15). Такими словами Іван описує великий і остаточний збір врожаю наприкінці історії світу. Цей символічний збір розділений на дві частини. Одна частина збору врожаю описана у віршах з 18 по 20. Картина двох врожаїв запозичена Іваном з палестинського сільськогосподарського року, що складався з двох головних врожаїв: збір зернових та збір винограду і виготовлення вина. Перший збір — це збір доброго зерна, щоб ті, хто прийняв звістку вічного Євангелія і як результат цього, буде прийнятий у вічне Боже Царство. А другий збір, представлений збором винограду, символізує тих, хто буде кинутий у велике чавило Божого гніву. Такою буде доля усіх нечестивих, які відкинули звістку вічного Євангелія. Апостол Іван говорить про те, що на них чекає гнів Божий — це ті сім кар, про які він попередив у 15-му вірші. У 20-му вірші зустрічається число 1600 стадій. Вони дорівнюють 184 милям — це приблизно 300 км. Дехто каже, що це натяк на територію Палестини, що вона буде звільнена від усіх нечестивих.

Найголовніше, що хоче сказати нам цей біблійський текст, — вороги Божі будуть кінцево знищені, а народ Божий буде звільнений і братиме участь у радісному тріумфі спасених від усієї землі в Божому Царстві.

От-от має настати день коронації. Цар гряде! Я хочу взяти участь в радісному тріумфі спасених від усієї землі в Божому Царстві, а ви? Якщо це не входить у ваші плани — поминайте їх! Нехай допоможе вам у цьому Бог!

Ірина Воронцовська

Небесні зірки і ваша доля

Астрологія, яка зародилася ще в сиву давнину, сьогодні знову набула нечуваної популярності. Газети та журнали публікують астрологічні прогнози і рекомендації всім , хто народився під тим чи іншим знаком зодіака, незважаючи на те, що серед мільйонів людей, які народилися під конкретним знаком нема і двох з однаковою долею, ро- дом діяльності та занять.

Сучасній людині прита- манне бажання знати своє майбутнє, і вона шукає відпо- відь в астрологічних прогно- зах, у ворожок та знахарів. Багато хто думає, що їх доля визначена вперед і покір- но ждуть свого часу, не заду- муючись, як вони живуть за- раз і що майже все залежить від самої людини. Воля ви- бору — один із святих дарів Бога людині. Людина — ар- хітектор своєї долі. І якщо ви впали після вечірки і зломив- ли ногу, то не тому, що зірки так зійшлися на небі, а пев- но тому, що у вас запоморо- чилася голова і ви були не дуже обережні, коли спуска- лися по сходах. І якщо ви в сім'ї часто сваритесь і вва- жаєте свій шлюб невдалим, то не тому що один із вас Те- рези, а інший — Козерог, а тому що ви просто не навчи- лися спілкуватися, розуміти, підтримувати і допомагати один другому.

Одним із аргументів при- хильників астрології є те, що нею займалися відомі астро- номи, складаючи гороско- пи для своїх вельмож та ін- ших відомих осіб. Але давай- те почитаємо висловлюван- ня одного з основоположни- ків сучасної астрономії, ав- тора трьох законів руху план- ет Йоганна Кеплера, який

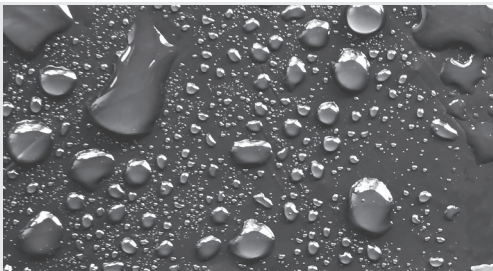
жив наприкінці 16 та почат- ку 17 століття і на схилі віку обіймав посаду придворно- го астролога у герцога Вал- ленштейна: «Звичайно, ця астрологія нерозумна до- чка; але куди б ділася її мати, високомудра астрономія, якби не було у неї дурнень- кої дочки. Але світ настіль- ки ще дурніший, що для ко- ристі своєї старенької розум- ної матері, дурненька донь- ка повинна молоти що по- пало і брехати... Астрологія це така річ, на яку не варто тратити час, але люди в сво- їй неосвіченості думають, що нею повинні займатися ма- тематики... Але я вважаю та- кий спосіб дій неможливим і марновірним...». Ось так. До- дати нічого. До речі, і сучас- ні вчені такої ж думки стосов- но астрології і вважають її не наукою, а псевдонаукою. Всі спроби знайти зв'язок між датою народження і схиль- ністю до професії результатів не дали. Американський вче- ний Дж. Мак-Джерві, переви- ривши біографії 17 тис. вче- них і 6 тисяч політичних ді- ячів, прийшов до висновку, що дати їх народження роз- поділені відносно знаків зо- діаку цілком випадково. Пси- холог із Мічіганського уні- верситету Б. Силверман дов- го вивчав вплив знаків зо-

діаку на сімейне життя. Порівнявши дані 2978 шлюбів і 478 розлучень з незалеж- ними пророкуваннями двох астрологів, він не знайшов ніякого зв'язку з реальністю і зробив висновок: положен- ня сонця в зодіаці в момент народження не має ніякого впливу на формування осо- бистості.

Між іншим, за кордоном серйозні газети астрологіч- них прогнозів не друкують. Це участь тільки бульварної, або, як її ще називають, жов- тої преси. Адже люди, які по- вністю довіряють астрологіч- ним прогнозам, попадають в залежність від них. Інфор-

мація про події, які ніби-то повинні відбутися в їхньо- му житті, міцно укоріняєть- ся в підсвідомості і вони час- то самі програмують себе на ці події, весь час очікуючи їх здійснення.

Крім того, всяке гадання , в тому числі і по зірках — ве- лийкий гріх. В Святій Книзі на- писано: « І якщо скажуть вам: «Звертайтеся до тих, хто ви- кликає мертвих, чарівників, шептунів, черевомовників», — тоді відповідайте: чи не повинен народ звертатися до свого Бога... Я — Господь, Бог твій, який вчить тебе корис- ному, веде тебе по тому шля- ху, по якому треба тобі йти».

Мої брати і сестри у Христі!
Як солодко мені, що нас єднає
Благий Господь! Я тут на самоті,
Але душа моя не потерпає.
Обличчя милі бачу крізь птьму,
Освітлені молитвою любові —
І ви тепер довірились Йому,
І ви із Ним в години вечорові.
Ми всі навкруг Його ласкавих Рук,
Таких швидких на милість, не на кару!
Розвиднілось... І до зелених лук
Веде Вівчар усю Свою отару!

Галина Маніва

Из всемирных новостей...

МОВЧАЗНИЙ ПРОТЕСТ ПРОТИ АБОРТІВ

Близько 20 тисяч студентів з Австралії, Німеччини, США, Великобританії, Канади й багатьох інших країн беруть участь в «мов- чазному протесті» на захист прав ненарод- жених дітей.

Раніше в медичному журналі «The Lancet» були опубліковані дані дослідження, згідно яким кожна п'ята вагітність у світі закінчується абортom, і 90% жінок, що до- сягли 45-літнього віку, хоч раз у житті ро- били аборт.

У ході акції студенти мовчки розда- ють інформаційні флаера тим, хто запитує їх, чому вони мовчать. У них на руках — червоні пов'язки, а рот заклеєний чер- воною стрічкою з написом «Життя». На думку організаторів, «мовчазні протести» завжди привертають увагу людей, тому що всім хочеться знати, чому вони це роблять.

Кількість тих, хто брав участь в акції ВУЗів, у порівнянні з минулим роком ви- росла втричі, а в порівнянні з 2004 ро- ком, коли вперше була проведена подібна акція, — у десять разів. Але студенти будуть не тільки мовчати. Як показує досвід ми- нулих років, після розмови з учасниками акції багато жінок міняли свої рішення ро- бити аборт, навіть якщо в них був призна- чений день візиту до лікаря.

Джерело: НХМ

Господь почув мене

Мій чоловік дуже пив, син си- дів у в'язниці. Але на нього я по- кладала всі свої надії: ось виїде на волю, вступить до університе- ту, влаштується на гарну роботу... Сергій відсидів 4 роки, і, нарешті, настав той довгоочікуваний час, коли він був знову зі мною. Але на зміну радості швидко прийшло розчарування, ні, навіть розпач. Син підсів на голку! Став чужим і далеким.

Стосунки в родині загострилися до межі. Син і батько не могли ужитися ра- зом, вони буквально зненавиділи один одного. Справа в них дійшла навіть до взаємного зречення. Я була в постійній депресії, що часто переходила в істерики. На роботі я знаходила хоча б якийсь спокій. А вдома чекали син-наркоман і чоловік-алкоголік. Для кого я живу, для чого? Щодня я ставила собі це запитання, але так і не могла знайти на нього відпо- відь. На нервовому ґрунті я стала задиха- тися, у мене почалася астма...

Звичайно, я тоді не знала Божих істин. Але десь у глибині душі, як і багато з лю- дей, я думала про Нього. Хотілося вірити в чудові зміни в нашій родині. Я просила Бога про це. І Господь почув мене.

Одна християнська церква стала мо- литися за наркоманів, був організова- ний реабілітаційний центр. Господь при- вів мого сина туди! Сергій прийняв пока- яння, і, прийшовши додому, палко розпо- відав про Ісуса Христа. Я дивилася в його очі, повні світла й радості. Це був дійсно мій син, наркотики більше не мали над ним влади.

Сергій сказав: «Мамо, ходімо зі мною в церкву». І я пішла без будь-яких відмо- вок. Перші мої думки: аби тільки синові було на користь. Але незабаром я стала відвідувати збори віруючих не на прохан- ня Сергія, а вже за власним бажанням. Я

бажала бути в церкві. Хотілося дізнатися якомога більше про те, хто зробив у мо- єму житті такі зміни. Скажу більше: коли я покалася в гріхах перед Богом і по- обицяла намагатися жити по-новому, Він зцілив мене від астми. Це стало для мене черговим великим чудом!

Я із захопленням читала Біблію. І справжнім підбадьоренням для мене була фраза, із книги Дій: «Віруй в Господа Ісуса Христа — і спасешся ти та твій дім!». І можу із упевненістю сказати, що це ста- ло реальністю для моєї родини. Саме че- рез Божу любов наша родина відновила- ся. Через 3 роки після мого покаяння вві- рував у Христа мій чоловік, що перебував в алкогольний залежності 35 років! Зараз Бог благословив його гідною роботою, де його цінують і поважають.

Тепер я розумію, що якби в моєму жит- ті все йшло гладко, то в мене не виникло б потреби шукати Бога. Господь знайшов мене через труднощі, Він навчив дові- ряти, віддавати Йому всі проблеми. Він і тільки Він може змінити людину!

До речі, мої надії щодо сина стали дій- сністю: він вступив до університету, за- кінчив Біблійну школу, тепер служить у церкві. Знаєте, тепер моє життя знайшло справжній сенс. Я знаю, для кого й для чого я живу.

Тетяна Ковилкіна

Милость и истина

Как мудро вас по парам создал Бог:

Два глаза — брата, две брови — сестрицы,
И сестры — руки, словно крылья дивной птицы.

Какой безумец разлучить вас мог?

Как улететь с одним крылом?

Но два крыла расправив, полетишь, как птица.

В какие дали уплывешь с одним веслом?

И на ногу одну так трудно приземлиться.

Как видеть, если глаз один закрыт?

Увидишь свет, но не заметишь тени,

И при закрытом ухе уловить

Так сложно нам зловещий шелест денег.

Как быть распятому с одной рукой?

Но в две простертые руки впивались гвозди.

Я вижу: «Милость» — надпись на одной,

Рука другая истину свершала на погосте.

Как можно Бога разделить?

Как разлучить Отца и Сына?

Как милости без истины прожить?

И как семью сложить без половинок?

Как Божью благодать принять одной рукой?

И как вскормить дитя одною грудью?

Не выжить истине без милости, одной,

Жить справедливость без любви не будет.

Что стоит мир в объятьях лжи?

Но правда сохранить тот мир поможет.

Не может праведность без доброты прожить,

Любовь — без справедливости не может.

Одно крыло — то истина, другое — милость,

И надо вспоминать нам вновь и вновь:

Одна рука — Христа Великая Любовь,

Другая же — Его Святая Справедливость!

Любовь Коваленко

Рецепти

ПЛОВ ІЗ РИСА І ЧЕЧЕВИЦІ

- 1 склянка сухої коричневої або зеленої сочевиці (замочити на ніч)
- 1 склянка сухого рису (замочити в холодній воді на 2 години)
- 3 великої моркви (порізати великою соломкою)
- 3 великої цибулини (порізати соломкою)
- 1 ст. л. сухого барбарису
- 0,5 ч. л. куркуми (без верху)
- щіпка приправ (за бажанням)
- 0,5 склянки рослинного масла
- сіль по смаку

У глибокому казані притушити цибулю й моркву у власному соку до м'якості. Влити масло й додати приправи. Тушкувати 5 хвилин. Потім додати сочевицю. Тушкувати 10 хвилин. Влити 2 склянки води, посолити й довести до кипіння. Помістити в цей бульйон. Після закипання зменшити вогонь до мінімуму. Не перемішуючи тушкувати 15 хвилин, потім перемішати й зняти з вогню. Можна вкютати. Плов повинен вийти розсипчастим.

ПАШТЕТ КВАСОЛЕВИЙ

- 1 склянка сухої квасолі
 - 1 велика цибулина (дрібно порізати)
 - 4 ст. л. рослинної олії
 - 6 ст. л. рубаної зелені (петрушка, кріп)
 - 2 часточки часнику (пропустити через часниціцу)
- Замочіть квасолу на ніч. Відваріть, злийте воду й дайте охолонути. Пропустіть через м'ясорубку. Цибулю обсмажте в маслі. Додайте до квасолі цибулю, часник, зелень. Посолите по смаку.

Пророк Йона в череві кита

«І призначив Господь велику рибу, щоб вона проковтнула Йону. І був Йона в середині цієї риби три дні та три ночі. І молився Йона до Господа, Бога свого, з утроби тієї риби, та й казав: «Я кликав з нещастя свого до Господа, — і відповідь дав Він мені, із нутра шеолу кричав я, — і почув ти мій голос! І Господь звелів рибі, — і вона викинула Йону на суходіл» (Йони 2: 1-3, 11).

«Поверхневі й невіруючі критики», — говорить учений, Артур Гук, — «знаходять, нібито існує багато перешкод, щоб допустити, що Йону, насправді, проковтнув кит, і що пророк перебував у середині його три дні й три ночі, а потім був викинутий на суходіл. По-перше, жодна віруюча в Христа людина не може сумніватися щодо того, що трапилося з пророком Йоною, тому що Сам Христос поклав печатку на цей заперечуваний предмет, коли Він сказав: «Бо так, як Йона був у череві кита три дні й три ночі, так буде Син Людський у серці землі три дні й три ночі» (Матв. 12:40). Тут Христос ліквідує — принаймні, оскільки це стосувалося його учнів — ідею, що книга пророка Йони є алегорією (іно-сказанням), як це подобається припускати критикам. Адже якщо сказано тільки в алегоричному змісті, що Йона перебував у череві кита, тоді потрібно висновок, що й перебування Христа в серці землі, протягом трьох днів і трьох ночей, теж має значення тільки алегорії. Тут ми маємо знову приклад того, як заперечення Старого Завіту прокладає шлях до заперечення Самого Христа і його слів».

Заперечувати історію із пророком Йоною рівнозначне запереченню всього Святого Письма, а це означає, — відмовитися від віри. Невже для людини усе ще недостатньо тих численних поразок, так званих «наукових заперечень» проти св. Біблії? Скільки разів спростування й глузування «мудреців століття цього» над св. Біблією оберталися проти них самих. Адже просте ознайомлення з текстом оригіналу й деяке наукове знання вже дає нам багато в чому відповідь.

Всім відомо, що оригінал св. Біблії написаний єврейською мовою. Але єврейською мовою кит називається словом «танін». У Біблії ж морську живу істоту, що поглинула Йону, названо не словом «танін», а словом «даг», яке означає «велику рибу» або «чудовище глибин».

Наука нам указує, що існують різноманітні породи китів. Так, наприклад, є рід китів, що мають 44 зуби в нижній щелепі й сягають 60-65 футів у довжину (приблизно 19 метрів, ред.). Але вони мають дуже маленьку глотку. Ймовірно, це й дало підставу стверджувати, що Йона не міг бути поглинутим китом. Є інший вид кита, так званий

«пляшково-носовий» або «із дзьобом». Це — невеликий кит, до 30 футів завдовжки. Хоча він і малий, але має досить велику глотку й цілком міг би проковтнути людину, але пророк не міг бути поглинений ним, бо він переживав їжу й має зуби.

Є кити, у яких немає зубів, але вони мають «китовий вус». Серед такого типу китів є кити, що називаються «Фин-Бак». Ці кити бувають до 88 футів завдовжки (26 метрів, ред.). Шлунок такого кита має від 4 до 6 камер або відділень, причому, у кожному з них могла б вільно поміститися невелика група людей. Кити цього виду дихають повітрям, мають у голові повітряну запасну камеру, що є розширенням носових порожнин. Перш ніж проковтнути занадто великий предмет, кит «Фин-Бак» проштовхує його в цю камеру. У випадку, якщо в голові цього кита виявиться занадто великий предмет, то він пливе до найближчої суші, лягає на мілководді й викидає ношу.

Учений д-р Рансон Гарвей свідчить, що його приятель, вагою в 200 фунтів (приблизно 90 кг ред.), виповз із рота мертвого кита в цю повітряну камеру. Цей же вчений указує, що пес, який упав за борт китоловного судна, через 6 днів був знайдений у голові кита живим. Зі сказаного видно, що Йона міг пробути в «череві», тобто в повітряній камері такого кита 3 дні й 3 ночі й залишитися живим. Адже простір в цій камері дорівнює 686-ти кубічним футам (приблизно 19 куб.м. ред.). Так, із наукових даних ми можемо бачити, що Йона міг бути поглинутий і китом.

Франк Булен, відомий автор праці: «Плавання «Кашалота», установив, що кашалот (один з видів китів) часто, коли він помирає, викидає вміст шлунка.

Але біблійне слово «даг» указує на «велику рибу». Звідси ми можемо зазначити, що Йона дійсно був поглинутий морською істотою — великою рибою. У такому випадку варто вказати на рибу, яка називається «кит-акула» або «кістяна акула».

Свою назву «кит-акула» одержала

тому, що не має зубів. Кит-акула сягає 70 футів завдовжки (20 метрів), проціджує їжу через великі пластинки (вуси) у роті. Ця акула має цілком достатній шлунок, щоб там помістилася людина.

Відносно ж того, що Йона пробував у череві великої морської істоти три дні й три ночі й залишився живим, можна, насамперед, сказати: «у Бога все можливо». Також варто згадати про повідомлення в «Літерарі Дайджест»

про те, що один моряк був поглинутий китом-акулою. Через 48 годин (тобто через дві доби) акула була вбита. Коли ж розітнули кита-акулу, то, яке ж було здивування усіх присутніх, коли знайшли, поглинутого цим звіром моряка живим, але тільки в невідомому стані. Причому, моряк не мав ніяких наслідків свого перебування в череві кита-акули, крім втрати волосся і декількох пухирів на шкірі. Потім моряк розповідав, що тільки страх не давав йому спокою, він перебувати в череві кита. Як тільки він опритомнював і розумів, де він перебуває, то знову непритомнів.

Недавно, — пише О. І. С., — на Гаванських островах японські рибалки вбили велику білу акулу. У її шлунку знайшли цілий кістяк людини. Виявилося, що це був занесений до списку дезертирів солдат в одязі зразка Півн.-Ам. Армії.

Отже, ми бачимо, що Йона міг бути поглинутий великою рибою навіть і без порушень законів природи. Відпадають всі «безглуздість» і «протиріччя». Правдиве й незмінне Слово Боже, воно ніколи не може суперечити з істинною наукою. Це встановив ще батько російської науки Ломоносов.

Геніальний учений Паскаль сказав: «Останній крок розуму полягає в тому, щоб визнати існування безлічі таких речей, які виходять за межі нашого пізнання, і, якщо розум не приходить до цього пізнання, то він досить слабкий розум». Роберт Майер говорить: «Якщо поверхневі розуми хизуються запереченням існування чого-небудь вищого, зверхматеріального й зверхпочуттєво сприйманого світу, то таке жалюгідне визнання окремих розумів не може бути поставлене в провину науці».

(Складено за кн. «Вірогідність Біблійних чудес» А. Гук і ст. «Пророк Йона й мала глотка кита» Протопр. Павло Калинович).
<http://www.zhurnal.ru>

Ні, це не був сон, це була мить мого спасіння!

У той момент, я точно знав: якою б гарною не була «квітка», я не хочу лізти в гріх заради неї! Я буду слухняний Богові завжди.

Іван Привалів

Прогулянка по лісу

Одного разу я прогулювався в лісі, коли раптом побачив, як щось мигнуло яскраво-червоним кольором. Зацікавившись, я негайно поспішив у той бік. Вийшовши на галявину, я був уражений красою квітки, що хиталася від вітру, переливаючись на сонці яскравими кольорами. Яке ж було моє розчарування, коли, глянувши під ноги, я побачив, що квітка росла на купині, оточеній невеликим болітцем.

— Не дивно, що квітку ще ніхто не зірвав! — подумав я, міркуючи над тим, як її дістати.

Я спробував знайти собі окружний шлях до заповітної квітки. Обходячи навколо болітця я знайшов, майже сухе місце. Мало того, прямо посередині вологих мохів красувалася суха купина, якою я й вирішив скористатися.

Я необережно ступив на неї, і раптом, через мить уже борсався в болоті. На мій

жах, це місце не було сухим. Не встиг я зрозуміти, що відбувається, як опинився по коліна в болоті. Я спробував вилізти з болота, але чим більше рухався, тим швидше затягувала мене трясовина. Я схопився за траву, що росла на галявині, але трава з корінцями вирвалася із землі, залишившись у мене в руках. До цього часу я загруз уже по пояс!

Те, що відбувалось, здавалося мені страшним сном, якого я хотів би якомога швидше позбутися! Я намагався дотягнутися до купин, чіплявся за землю нігтями, намагався зачепитися за коріння.... Але мої рухи лише погіршували ситуацію! Незабаром я загруз по плечі, мені стало важко рухати руками. Затягуючи мене все нижче, смертоносне багно підбиралося до мого горла. І тут я витягнув голову догори, підняв очі до неба і заволав: «Господи, спаси мене!». За мить я відчув під ногами твердий ґрунт.

У такий будинок хочеться повертатися

■ Дейл Карнегі

Чому наші справи йдуть гірше, коли ми починаємо більш ревно шукати Бога?

У яку атмосферу потрапляє ваш чоловік, приходячи додому з роботи? І що дає йому заряд енергії на наступний робочий день? Відповіді на ці питання можуть означати набагато більше для його успіху або неуспіху в роботі, ніж ви думаєте. «Що значить будинок для вашого чоловіка й дітей, залежить від вас, — пише доктор Кліффорд Едамс у статті «Створюючи щасливий шлюб». — Чоловіки й діти теж привносять у власний дім щось своє, але визначальні тенденції закладаєте ви самі. Вибір інтер'єра, створення особливої атмосфери й ваш особистий приклад — все, безумовно, залежить від вас».

Для того щоб чоловік міг успішно працювати, ваш дім повинен забезпечувати йому наступне:

1. Розслаблення

Навіть якщо чоловік закоханий у свою роботу, він все одно дуже стомлюється. Якщо, приходячи додому, він знімає напругу, це сприяє відновленню його розумових, фізичних і емоційних сил.

Іноді занадто педантичні домогосподарки не дають чоловікові можливості розслабитися. Йому не дозволяють ходити вдома в зручному для нього одязі. Чоловік не може запросити друзів, тому що вони забруднять підлогу. Якщо з журнального столика береться газета або журнал, вони саме туди й у тому ж порядку повинні бути покладені. Що це? Невротичний синдром? Цілком вірно. І він зустрічається частіше, ніж ми думаємо.

Кілька років тому Джордж Келлі, власник Пулітцеровської премії, написав п'єсу «Дружина Крейга». П'єса стала дуже популярною саме тому, що існує маса жінок, схожих на її героїню — Гаррієт Крейг.

Зміст її життя полягав у тому, щоб підтримувати будинок в ідеальному порядку. Вона не могла терпіти вигляду лежачої не на місці подушки. У будинок не запрошувалися друзі, тому що вони могли порушити гармонію. А свого добродушного чоловіка вона сприймала як непрошеного незнайомця, що порушує своєю присутністю її ідеальний, холодний порядок у будинку.

Усім нам іноді хочеться зробити зауваження чоловікові, що порозкидав газети, що залишив після себе неохайну ванну або що не вимив за собою чашку, особливо якщо ми довго трудилися, прибираючи будинок до приходу гостей. Але перш ніж зробити це, варто зрозуміти, що ваш будинок — це те єдине місце, де ваш чоловік може посправжньому розслабитися й навіть побути нечепурою.

2. Зручності

Так як за обстановку будинку відповідає в більшості випадків дружина, вона повинна пам'ятати, що основні вимоги чоловіка до меблів — її зручність. Столи й стільці з різьбленими ніжками, тонкі матеріали для оббивки, маса дрібничок на столах і буфетах, можливо, й радує жіноче око, але частенько дратує чоловіка, якому нікуди покласти свої газети, книги, речі. Знаєте, якої обстановки бажає чоловік? Тоді загляньте до квартири холостяка.

Наш домашній лікар, доктор Льюїс Парк, недавно відремонтував свій офіс. Коли я там була, я бачила, з якою заздрістю його оглядали пацієнти-чоловіки. Зручний шкіряний диван, прості, невігладливі журнальні столики, великий бронзовий світильник і без рюшок, непомітного тону штори.

Інший холостяк, головний геолог компанії Стандарт Ойл, що буває у від'їздах у різних кутках земної кулі, прикрасив свою квартиру безліччю трофеїв, привезених з різних країн.

Тут і батика з Яви, і дерев'яні скульптури з Конго, і східні скульптури зі слонові кістки. Його легко покрити шкірою лами з Перу. У квартирі містера Лінка вільно, багато світла, і вона дуже зручна.

Не дивно, що обидва таких завидних наречених дотепер не мають родини — важко знайти жінок, які змогли б зробити квартиру настільки ж зручною.

Якщо вам здається, що чоловік вносить у ваше життя безлад, можливо, виною всьому ваша неправильна уява про порядок. Він кладе газети на підлогу, прочитавши їх? Можливо, ваш журнальний столик занадто малий або настільки заставлені дрібничками, що в нього просто немає вибору. Він має звичку класти ноги на ваш вишитий пуфчик? Поставте пуфчик у кімнату для гостей і придбайте для цієї цілі просту пластмасову лавочку. Чи є у вашого чоловіка окремих куточок, де б він міг зберігати свої камери, касети, диски, колекції марок та інше, замість того щоб тримати все це на горіщі?

Зробити будинок зручним для чоловіка — це найкращий спосіб утримати його!

3. Чистота й порядок

Більшість чоловіків швидше погодяться жити в прибраному наметі, ніж у захаращеному палаці. Обіди невчасно, повна раковина немитого посуду, неприбраний котячий туалет, незастелені ліжка — це те, що змушує чоловіка бігти з дому не оглядаючись. Дивні створіння — ці чоловіки! Вони не можуть терпіти нічийого безладу, крім власного.

Мій чоловік, хай береже його Господь, одного разу розповів мені, як колись, збираючись одружуватися з дуже гарною дівчиною, він зайшов до неї додому. Її квартира була в такому стані, нібито через неї пройшла кавалерія. Бажання одружуватися з цією дівчиною у нього відразу зникло.

Говорячи про безлад, я маю на увазі хронічний варіант. Будь-який чоловік вибачить несподіваний або тимчасовий хаос. Він без заперечень доїсть залишки вчорашнього обіду, якщо ви не встигли приготувати новий, або допоможе впоратися з непередбаченими обставинами, що звалилися на голову, якщо тільки це не буде відбуватися занадто часто.

4. Весела й мирна атмосфера будинку

На жінці лежить відповідальність за створення особливої атмосфери в будинку. Успіх вашого чоловіка на роботі буде багато в чому залежати від того, які умови ви йому створите.

В огляді корпоративного життя, опублікованому в журналі «Форчун» у 1951 р., приводяться слова керівника однієї з компаній: «Ми створюємо чоловікові особливе середовище на роботі й зовсім не контролюємо його, коли він переступає поріг свого будинку».

Будучи жінками, ми не хочемо, щоб чоловік душею й тілом належав тільки роботі. Але в той же час ми хочемо, щоб на роботі він мав добру репутацію. Щоб поєднати ці дві речі, ми повинні створити нашому чоловікові мирну, щасливу

атмосферу вдома.

Доктор Піл Попену, директор Лос-анджелеського Інституту сімейних відносин, твердо вірить у те, що будинок повинен надати чоловікові притулок від всіх неприємностей на роботі. «Робота в сучасному бізнесі або промисловості — це не недільний пікнік, — говорить він. — Цілий день чоловікові, так чи інакше, доводиться боротися. Коли ж робочий день закінчений, він жадає миру, спокою, гармонії й любові. Там, в офісі, люди зауважують всі його промахи й недоліки. Вдома ж у нього дружина — ангел, що його боготворить. Вона не додасть йому турбот, звальюючи на його плечі свої власні проблеми; вона допоможе чоловікові відновити сили, надихне його емоційно, щоб він свіжим і бадьорим пішов вранці на роботу».

5. Почуття, що будинок належить обом

Дозвольте чоловікові почувати себе вдома королем — і ви будете нагороджені сторицею.

Коли ви купуєте нові меблі, запитайте, хоча б для пристойності, його поради, замість того щоб просто вручити йому рахунок. Вам, можливо, доведеться поступитися його бажанням й купити крісло-качалку замість заповітної антикварної софи. Швидше за все, він погодиться з вашим смаком, але те, що ви запитали його поради, буде означати, що це не тільки ваш будинок, але і його.

Якщо в нього з'явилось бажання зайнятися кулінарією, надайте йому таку можливість у недільний вечір і не дорікайте з приводу десятка-двох брудних каструль. Його внесок у цей будинок так само великий, як і ваш, тому він має потребу в підтвердженні того, що без нього будинок порожній.

Я знаю молоду жінку, що недорого й дуже вміло обставила будинок витонченими меблями, використавши в обробці м'які приглушені тони. Вона одружена з великим солідним чоловіком, що здається в цьому будинку «не доречним». Він любить дружину, але відчуває себе незатишно в подібній жіночній атмосфері. Коли йому хочеться побути зі своїми друзями або колегами, він запрошує їх на риболовлю в невеличку хатинку на березі річки. Тільки там він відчуває себе самим собою. Дружина скаржиться на його відлучки, але наполягає, щоб інтер'єр у будинку залишався незмінним.

Постарайтеся не нагнати в нескінченній рутині повсякденних домашніх обов'язків, щоб у вас не зникла з виду основна мета — створення острівця любові, надійності й комфорту для того, хто дорогий вашому серцю.

Дозвольте мені перелічити п'ять основних правил, які допоможуть вам зробити зі свого чоловіка щасливого домосіда:

1. Зробіть будинок місцем розслаблення й розрядки.
2. Зробіть будинок зручним.
3. Підтримуйте чистоту й порядок.
4. Створіть у будинку мирну, щасливу атмосферу.
5. Зробіть будинок житлом для двох.

Морріс Венден
«Ранкова манна»

Небесна ПРОПОЗИЦІЯ

Церква Адвентистів сьомого дня
і телеканал "Надія" ініціюють
програму з вивчення Біблії

Живи за БІБЛІЄЮ

www.hopechannel.info
www.adventist.org.ua

телефон гарячої лінії:
8 800 50 157 80
безкоштовно зі стаціонарних телефонів по всій Україні

**Дивіться телепрограми
християнських телестудій
на супутникових каналах
«Hope Channel»:**

Супутник: Hotbird 6
Frequency: 11013.00 MHz
Symbolrate: 27.500
Polarization: Horizontal
FEC: 3/4

Щодня
08:00 - 10:00
Неділя, вівторок-субота :
18:00 - 19:30
Понеділок
18:00 - 18:30

**Молодіжна програма
«Здобудь мудрість»:**
Середа - 09:30
П'ятниця - 19:00

Суботня школа

Четвер:
18:00 – російською мовою
18:30 – українською мовою

Субота
08:00 – російською мовою
08:30 – українською мовою

Християнський радіотелецентр
«ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас
по Першій програмі
Українського радіо:
Вівторок 21:30 — 21:45;
Субота 16:25 — 16:30;
по Другій програмі Українського
радіо «Промінь» (FM 105):
Понеділок 11:55 — 12:00;
Вівторок 18:15 — 18:30.

Радіо
«ГОЛОС НАДІЇ»
проводить
заочні курси
з вивчення Біблії.

Матеріали надсилаються
безкоштовно

Наша поштова адреса:
04071, Київ-71 а/с 36
тел. (044)425-31-91
e-mail: bibleschool@mail.ru

www.awr.org.ua

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на
розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код: ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку «РАФРАЙЗЕН БАНК
АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя».
Відповідальний за випуск: директор
видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва:
Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Віліна Меркулова
Над номером працювали: Інна Джердж,
Тамара Грицюк, Юлія Вальчук, Юлія Сміль
Наклад 100000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net тел. (044) 428-84-38
www.adventist.org.ua

Редакція залишає за собою право
публікувати матеріали в дискусійному
порядку, не поділяючи поглядів автора,
а також право редагувати і скорочувати
тексти.

Рукописи не рецензуються і не
повертаються. Оголошення, реклама та
листи дописувачів друкуються мовою
оригіналу. Листування ведеться лише
на сторінках газети. Відповідальність за
зміст статей несе автор.

Свідцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003